

JIHOČESKÁ UNIVERZITA V ČESKÝCH BUDĚJOVICÍCH

FILOZOFICKÁ FAKULTA

ÚSTAV ROMANISTIKY

BAKALÁŘSKÁ PRÁCE

Charakteristika postav s opakujícími se jmény v románu *Sto roků samoty*

Vedoucí práce: PhDr. Josef Prokop, Ph.D.

Autor práce: Berenika Šafaříková

Studijní obor: Anglický jazyk a literatura, Španělský jazyk a literatura

Ročník: 3.

2022

Prohlašuji, že svoji bakalářskou práci jsem vypracovala samostatně pouze s použitím pramenů a literatury uvedených v seznamu citované literatury.

Prohlašuji, že v souladu s § 47b zákona č. 111/1998 Sb. V platném znění souhlasím se zveřejněním své bakalářské práce, a to v nezkrácené podobě elektronickou cestou ve veřejně přístupné části databáze STAG provozované Jihočeskou univerzitou v Českých Budějovicích na jejích internetových stránkách, a to se zachováním mého autorského práva k odevzdanému textu této kvalifikační práce. Souhlasím dále s tím, aby toutéž elektronickou cestou byly v souladu s uvedeným ustanovením zákona č. 111/1998 Sb. zveřejněny posudky školitele a oponentů práce i záznam o průběhu a výsledku obhajoby kvalifikační práce. Rovněž souhlasím s porovnáním textu mé kvalifikační práce s databází kvalifikačních prací Theses.cz provozovanou Národním registrem vysokoškolských kvalifikačních prací a systémem na odhalování plagiátů.

České Budějovice 2.5. 2022

.....
Berenika Šafaříková

Poděkování

Ráda bych tímto poděkovala vedoucímu bakalářské práce panu PhDr. Josefu Prokopovi Ph.D., za jeho věnovaný čas, podporu, připomínky a rady.

Anotace

Předložená bakalářská práce se zaměřuje na charakteristiku postav s opakujícími se jmény v díle *Cien años de soledad*. Ve své práci bych se zaměřila na jednotlivé postavy s opakující se jmény jedné početné rodiny napříč generacemi, které budou jednotlivě představeny, jejich charakteristiky a osudy. Pomocí ukázek z díla bude dokázána míra opakování se stejného či podobného osudu.

KLÍČOVÁ SLOVA: Gabriel García Márquez, rodina, Buendía, jméno, osud, charakteristika

Annotation

The presented bachelor thesis focuses on the characteristics of characters with repetitive names in the work *Cien años de soledad*. In my work, I would focus on individual characters with repeated names of one large family across generations, which will be individually introduced, their characteristics and destinies. With the help of examples from the work, the degree of repetition of the same or similar fate will be proved.

KEY WORDS: Gabriel García Márquez, family, Buendía, name, destiny, characteristic

Obsah

1.	Metodologický úvod	7
2.	Analýza jmen postav - hypotézy a teorie jmen rodu Buendía	8
2.1.	Jméno JOSÉ	8
2.2.	Jméno AURELIANO	31
2.3.	Jméno ÚRSULA	41
2.4.	Jméno AMARANTA	44
2.5.	Jméno REMEDIOS	50
3.	Závěrečné shrnutí	58
4.	Resumen	59
5.	Bibliografie	60

1. Metodologický úvod

Ve své bakalářské práci se zaměřím na postavy, jejichž jména se opakují nebo jsou si v různých variacích podobná. Vyberu konkrétní jméno a s pomocí citací z románu se budu snažit komentovat jejich charakteristiky a osudy, poté pozorovat a porovnávat mezi sebou členy rodiny, zda se teorie jmen shoduje. Teorie jmen je popsána u každého jména zvlášť a na konkrétních příkladech ukázána.

Seznámíme se s kompletní rodinou Buendía, okomentujeme s pomocí knižních důkazů jejich hlavní povahové rysy a kam směřují jejich osudy, či se shodují nebo vyvracejí. Vyjmenujeme postupně všechny členy rodiny a obeznámíme se s nimi podrobně díky konkrétním citacím, které nám řeknou, jak se chovají, jak reagují na různé životní peripetie a jakým směrem se jejich cesty posléze vydávají. Pochopitelně hlavním úkolem bude najít podobnost rysů mezi příbuznými na základě jejich jmen.

Celkově mě myšlenka na takové téma jako je zkoumání jmen a vlastností jednotlivých členů jedné rodiny napadla skrze postavu *Úrsuly*, díky které autor Gabriel García Márquez tuto celkovou ideu interpretuje (*str. 23.*). *Úrsula* je právě jedna z hlavních postav v příběhu, jedná se o manželku patriarchy rodu Buendía. Jestli je myšlenka *Úrsuly* ohledně jmen správná, to bude naším úkolem dokázat, komentovat, prozkoumat či naopak vyvrátit a odůvodnit. Právě *Úrsula* v příběhu naznačuje dvě hlavní teorie ohledně jmen *Josého* a *Aureliana*, jedná se o naprosto odlišné povahové rysy, které se táhnou napříč příběhem. S pomocí vnímavé *Úrsuly*, která naznačila jen dvě jména, jsme se rozhodli pokračovat v jejich šlépějích a vzít si pod svá křídla i více jmen v rodině, která se opakují. Mimo *Josého* a *Aureliana* rozebereme i *Úrsulu*, *Amarantu* a *Remedios* a jejich různé variace.

2. Analýza jmen postav - hypotézy a teorie jmen rodu Buendía

2.1. Jméno **JOSÉ** - *JOSÉ ARCADIO BUENDÍA*

Budeme společně sledovat, jaké osudy postavám přinášejí jejich vlastní jména. Právě nositelé jména José jsou vznětliví, mají nadměrnou fyzickou sílu a jsou rození vůdcové, kteří si libují být středem pozornosti. Společným rysem je také tragický konec, který je potká. Jestli se to u jednotlivých José jmenovců bude shodovat či úplně rozcházet, budeme postupně zkoumat, komentovat a uvidíme, zda daná teorie souhlasí.

Nejčastěji se v románu vyskytuje jméno “José”, a to v nejrůznějších variacích. Dá se říci, že dané pojmenování “José” je nejvíce symbolické, protože právě jméno José Arcadio Buendía je pro zakladatele vesnice Macondo, kde se vyvíjí celý příběh jeho rodiny. Zpočátku působí jako důležitá hlava rodiny Buendía a jakýsi nejvyšší představitel celé vesnice, ale jak příběh pokračuje a graduje, jeho “moc”, vliv a zejména přítomnost postupně upadá a má čím dál menší váhu.

Můžeme odhadnout, že má jméno “José” zvláštní význam pro autora díla Gabriela G. Márqueze, protože zatímco José tady v románu představuje hlavu rodiny a celý počátek jedné vesnice, tak i v Bibli máme Svatého Josefa nebo Josefa, syna Jákoba.

Největší projev osobitého rysy Josého Arcadia Buendíi se ukazuje ihned na začátku příběhu, pak postupně jaksí ubírá na důležitosti a ustupuje do pozadí.

“José Arcadio Buendía, cuya desaforada imaginación iba siempre más lejos que el ingenio de la naturaleza, y aun más allá del milagro y la magia...”¹

Prvotní knižní důkaz nám říká, že José Arcadio Buendía v příběhu začíná jako snílek a vynálezce, kterého fascinuje všechno, co nezná. Nezastavují ho ani zákony přírody a nezajímá ho nic, co je obyčejné, ale právě se jedná spíše o zázraky a magii. Zde se projevuje ta “hravá” a zvědavá stránka Josého Arcadia.

“Todos los años, por el mes de marzo, una familia de gitanos desarrapados plantaba su carpa cerca de la aldea, y con un grande alboroto de pitos y timbales daban a conocer

---

¹ García Márquez, Gabriel., Cien Años De Soledad. [Madrid] : [México, D.F.] :Alfaguara : Real Academia Española ; Asociación de Academias de la Lengua Española, 2007., s. 10.

los nuevos inventos. Primero llevaron el imán. Un gitano corpulento, de barba montaraz y manos de gorrión, que se presentó con el nombre de Melquíades, hizo una truculenta demostración pública de lo que él mismo llamaba la octava maravilla...”²

Následující sada příkladů popisuje, že José Arcadio Buendía nebyl fascinován jen novými místy a objevy, na kterých sám i dělal a kterými se zabýval i několik dní, ale i lidmi z cizích či vzdálených krajín, kteří navštěvovali nebo projížděli Macondem a přinášeli s sebou své kultury, vynálezy a tradice. Pravidelně do vesnice Macondo přijížděli cikáni s různými “poklady”, kterými se chtěli pyšnit, a tak s nimi José Arcadio Buendía rád uzavíral obchody či spojení. José Arcadio Buendía byl například velice fascinován obyčejným magnetem. Vůdce cikánské potulné skupinky byl Melquíades, zpočátku jen obchodní partner Josého Arcadia Buendíi.

“Pero José Arcadio Buendía no creía en aquel tiempo en la honradez de los gitanos, así que cambió su mulo y una partida de chivos por los dos lingotes imantados...”³

José Arcadio Buendía chodil za cikány vždy, když se ve vesnici objevili, a byl fascinován téměř vším, co přinesli s sebou a čím se chlubili. Několikrát ho i cikáni okradli, ale José Arcadio Buendía si nic nenechal vymluvit a neuvědomoval si, že uzavírá s nimi nevýhodné obchody.

“Muy pronto ha de sobrnarnos oro para empedrar la casa - replicó el marido.”⁴

Nadále text ukazuje, jak bláhový José Arcadio vlastně byl. Myslel si, že mu vynálezy od cikánů dají bohatství či přinesou zlato. Jeho manželka Úrsula mu jeho obchody a vztahy s cikány vymlouvala, ale José Arcadio Buendía se vždy dokázal nějak obhájit.

“Derrotado por aquellas prácticas de consolación, José Arcadio Buendía decidió entonces construir la máquina de la memoria que una vez había deseado para recordarse de los maravillosos inventos de los gitanos.”⁵

---

² García Márquez, Gabriel (2007), Cien años de soledad ..., s. 9.

³ García Márquez, Gabriel (2007), Cien años de soledad ..., s. 10.

⁴ García Márquez, Gabriel (2007), Cien años de soledad ..., s. 10.

⁵ García Márquez, Gabriel (2007), Cien años de soledad ..., s. 61.

José Arcadio Buendía měl takový obdiv a respekt k cikánům, že jim chtěl věnovat některé své vynálezy a jejich objevy považoval za ty mistrovské. Jeho vlastní vynálezy ho příliš nezajímaly, jen cizí z dalekých krajin.

“José Arcadio Buendía, que aún no acababa de consolarse por el fracaso de sus imanes, concibió la idea de utilizar aquel invento como una arma de guerra...”⁶

V této pasáži se říká, že se José Arcadio Buendía nebojí neúspěchu, zkusí všechno a jde do všeho po hlavě. Jakmile se mu nepovede nějaký vynález, ihned se pouští do dalšího. Bohužel se téměř rychle unaví a nevydrží u něčeho příliš dlouho.

“José Arcadio Buendía pasó los largos meses de lluvia encerrado en un cuartito que construyó en el fondo de la casa para que nadie perturbara sus experimentos. Habiendo abandonado por completo las obligaciones domésticas, permaneció noches enteras en el patio vigilando el curso de los astros, y estuvo a punto de contraer una insolación por tratar de establecer un método exacto para encontrar el mediodía...”⁷

Nadále je vyprávěno, že José Arcadio Buendía dokázal vymýšlet a tvořit i celé dny, neustále zkoušel něco nového a nechtěl být rušen. Všechno, co si vymyslel, myslel tak moc vážně a prožíval to s takovou vášní, že si nechal postavit svou vlastní “dílnu”, kde trávil svůj veškerý čas. Zajímavé je, že i když by měl fungovat jako hlava rodiny, starat se o hospodářství a vše kolem, tak to nedělal a radši se věnoval jen sám sobě a své představitosti. Jako by ho nic jiného nezajímalo.

“Aquel hallazgo lo excitó mucho más que cualquiera de sus empresas descabelladas. No volvió a comer. No volvió a dormir. Sin la vigilancia y los cuidados de Úrsula se dejó arrastrar por su imaginación hacia un estado de delirio perpetuo del cual no volvería a recuperarse.”⁸

---

⁶ García Márquez, Gabriel (2007), Cien años de soledad ..., s. 11.

⁷ García Márquez, Gabriel (2007), Cien años de soledad ..., s. 12.

⁸ García Márquez, Gabriel (2007), Cien años de soledad ..., s. 94.

Jak příběh pokračuje a postupně graduje, mění se i José Arcadio Buendía. Tentokrát svým vynálezům obětuje i jídlo a spánek, nezajímá ho téměř nic a nikdo kolem. Dostává se do těžké deprese, ze které už se nikdy nedostane.

“José Arcadio Buendía conversó con Prudencio Aguilar hasta el amanecer. Pocas horas después, entregado por la vigilia, entró el taller de Aureliano y le preguntó: Qué día es hoy?”⁹

Následující úlohy se zabývají tím, jak začíná José Arcadio Buendía mluvit s mrtvými. Jsou to většinou lidé z jeho minulosti, pohřbeni dávno ve ztracených vzpomínkách. Jak moc trávil čas s mrtvými ze své minulosti, zapomínal na ubíhající čas v přítomnosti.

“Estuvo toda la noche en la cama con los ojos abiertos, llamando a Prudencio Aguilar, a Melquíades, a todos los muertos, para que fueran a compartir su desazón. Pero nadie acudió.”¹⁰

Nadále se dokazuje, že se z vášnivého a natěšeného muže, který zkouší všechno možné a nenechá se nikým zastavit, stal mrzutý stařec, který povolává mrtvé a chce se s nimi bavit a trávit čas. Zajímá ho více svět mrtvých než lidé živí a zdraví v jeho životě. Mrtví mu pak přestávají odpovídat, což ho následně velice rozzuří.

“El viernes, antes de que se levantara nadie, volvió a vigilar la apariencia de la naturaleza, hasta que no tuvo la menor duda de que seguía siendo lunes. Entonces agarró la tranca de una puerta y con la violencia salvaje de su fuerza descomunal destrozó hasta convertidos en polvo los aparatos de alquimia, el gabinete de daguerrotipo, el taller de orfebrería, gritando como un endemoniado en un idioma altisonante y fluido pero completamente incomprendible. Se disponía a terminar con el resto de la casa cuando Aureliano pidió ayuda a los vecinos. Se necesitaron diez hombres para tumbarlo, catorce para amarrarlo, veinte para arrastrarlo hasta el castaño del patio, donde lo dejaron atado, ladrando en lengua extraña y echando espumarajos verdes por la boca.”¹¹

---

⁹ García Márquez, Gabriel (2007), Cien años de soledad ..., s. 95.

¹⁰ García Márquez, Gabriel (2007), Cien años de soledad ..., s. 96.

¹¹ García Márquez, Gabriel (2007), Cien años de soledad ..., s. 96.

Poslední úryvek vysvětluje, jak nakonec José Arcadio Buendía úplně zešílí. Ztrácí pojem o realitě, o čase a nakonec chce zničit celý svůj dům i to, co v něm vytvořil, včetně své milované alchymistické dílny. V této části příběhu se autor poprvé zmiňuje o mimořádné a nadlidské fyzické zdatnosti Josého Arcadia Buendíi. Je potřeba několik tisíc mužů, aby s ním pohlí a dotáhli ho svázaného na dvorek ke kaštanu jako nějakého divokého psa se vzteklinou, která mu teče z úst. Ve stavu šílenství dokonce José Arcadio Buendía mluví záhadným jazykem, kterému nikdo nerozumí. Zpočátku velice zásadní a důležitá postava ztrácí na důležitosti a v příběhu se poté skoro vůbec neobjevuje. José Arcadio Buendía umírá sám se svou nepřítelnicí u kaštanu a z čilého a vitálního člověka se stává osamocená troska.

Povahové charakteristiky nám byly vyloženy a jednotlivě popsány. Můžeme potvrdit, že právě první *José* v rodině Buendía našemu popisu sedí a má v příběhu roli vůdčí osobnosti, povahu umíněného snílka a obchodníka s náznakem veliké fyzické síly. Konec Josého Arcadia Buendíi spočíval ve zbláznění se a smrt na zahradě v samotě. Objevují se i značné psychické problémy a nevyrovnanost spojené s tímto jménem. Uvidíme nadále, jak se budou povahové rysy či osudy opakovat.

2.1. Jméno **JOSÉ** - *JOSÉ ARCADIO*

Další následovník se stejným jménem je syn Josého Arcadia Buendíi, José Arcadio. Aby nedocházelo ke zmatení a ztrácení se v ději, autor Gabriel García Márquez pojmenoval syna téměř úplně stejně, ale otcovo jméno navíc tvoří i příjmení Buendía.

„José Arcadio, el mayor de los niños, había cumplido catorce años. Tenía la cabeza cuadrada, el pelo hirsuto y el carácter voluntarioso de su padre. Aunque llevaba el mismo impulso de crecimiento y fortaleza física, ya desde entonces era evidente que carecía de imaginación.“¹²

José Arcadio je nejstarší z dětí Josého Arcadia Buendíi a Úrsuly. Hned první zmínka o něm říká, jaký José Arcadio je. Popisuje se zde jeho vzhled a otcova umíněná povaha, fyzická zdatnost a představitost, kterou však José Arcadio postrádá.

„Pero José Arcadio la siguió buscando toda la noche en el olor de humo que ella tenía en las axilas y que se le quedó metido debajo del pellejo. Quería estar con ella en todo momento...“¹³

Nato se autor začíná zabývat milostným životem Josého Arcadia. Další velice důležitým charakteristickým rysem, jimž se José Arcadio odlišuje od svého otce, je věrnost. Zatímco jeho otec měl za celý život jednu osudovou ženu, José Arcadio se začíná projevovat jako záletný muž, který nemyslí na následky a vrhá se spontánně do milostných dobrodružství a eskapád po hlavě a s velkou vášní.

„Ahora sí eres un hombre», le dijo. Y como él no entendió lo que ella quería decirle, se lo explicó letra por letra:

—Vas a tener un hijo.

José Arcadio no se atrevió a salir de su casa en varios días“¹⁴

---

¹² García Márquez, Gabriel (2007), Cien años de soledad ..., s. 24.

¹³ García Márquez, Gabriel (2007), Cien años de soledad ..., s. 36.

¹⁴ García Márquez, Gabriel (2007), Cien años de soledad ..., s. 42.

První osudovou chvílí Josého Arcadia byl jeho prohlubující se mileneckým vztah se ženou jménem Pilar Ternera. Tento vztah nabírá spád ve chvíli, kdy mu Pilar oznámí, že je těhotná, a José Arcadio se zalekne a zachová se nevyspěle. Zbabělost se stává jeho dalším důležitým rysem a nadále svou první milenkou ignoruje a o své dítě se téměř nezajímá. Zatímco se jeho otec dokázal v minulosti nadchnout pro neznámá místa a objevy, José ho Arcadia zajímali ženy. Společné měli to, že jejich zájem rychle pominul.

„Después de deambular por entre toda suerte de máquinas de artificio, sin interesarse por ninguna, se fijó en algo que no estaba en juego: una gitana muy joven, casi una niña, agobiada de abalorios, la mujer más bella que José Arcadio había visto en su vida“¹⁵

Autor se také zaměřuje na milostný románek Josého Arcadia a místní cikánky, která do Maconda přijíždí se svojí družinou. José Arcadio je jako posedlý a nechce o svou další neznámou krásku přijít.

„José Arcadio y la muchacha no presenciaron la decapitación. Fueron a la carpa de ella, donde se besaron con una ansiedad desesperada mientras se iban quitando la ropa.“¹⁶

Srdce a tělo vyvolené dívky získává sebejistý José Arcadio mnohem rychleji než v předchozím vztahu. Vyloženě se jí chopí, jako by byla právem jenom jeho.

„Era jueves. La noche del sábado José Arcadio se amarró un trapo rojo en la cabeza y se fue con los gitanos.“¹⁷

Milenecká situace se natolik vymkne kontrole, že José Arcadio opouští svou rodinu bez žádných výčitek a vysvětlení. Zbrklé rozhodnutí ho nemrzí, nemyslí ani na své budoucí dítě a co si vezme do hlavy, to udělá.

„Llegaba un hombre descomunal. Sus espaldas cuadradas apenas si cabían por las puertas. Tenía una medallita de la Virgen de los Remedios colgada en el cuello de

---

¹⁵ García Márquez, Gabriel (2007), Cien años de soledad ..., s. 43.

¹⁶ García Márquez, Gabriel (2007), Cien años de soledad ..., s. 44.

¹⁷ García Márquez, Gabriel (2007), Cien años de soledad ..., s. 45.

*bisonte, los brazos y el pecho completamente bordados de tatuajes crípticos, y en la muñeca derecha la apretada esclava de cobre de los niños-en-cruz. Tenía el cuero curtido por la sal de la intemperie, el pelo corto y rapado como las crines de un mulo, las mandíbulas férreas y la mirada triste. Tenía un cinturón dos veces más grueso que la cincha de un caballo, botas con polainas y espuelas y con los tacones herrados, y su presencia daba la impresión trepidatoria de un sacudimiento sísmico... Era José Arcadio. Regresaba tan pobre como se fue, hasta el extremo de que Úrsula tuvo que darle dos pesos para pagar el alquiler del caballo.*¹⁸

José Arcadio se do příběhu vrací jako fyzicky i psychicky vyspělejší muž. Nese si z cest medailonek Panny Marie, což možná naznačuje pokání za jeho milostné hříchy z minulosti. Za zmínku stojí i prapodivné tetování, které mu zdobí tělo. Zdá se, že předtím nedospělý José Arcadio konečně přišel k rozumu a chce se vrátit ke své rodině. Narodil od svého otce, který rozum ztratil, se Josému Arcadiovi rozum vrátil. Dokonce se i usadil a vzal si za ženu svou adoptivní sestru Rebecu, která do Maconda přišla jako malé dítě, jež se Buendíové ujali. Šťěstí manželů ale dlouho netrvá, José Arcadio také nečekaně umírá krutou smrtí u sebe doma, protože je zastřelen. Rebeca se z jeho smrti nikdy nevzpamatovala a celé rodině se léta vyhýbala, protože jim to nedokázala odpustit.

Druhý člen rodiny Buendía se jménem *José* sdílí otcovu fyzickou sílu a tragický konec. Co se zde značně vymyká naší teorii je to, že je José Arcadio zpočátku velice zbabělý, nedokáže vést spořádaný život, a místo unikátních výtvorů ho zajímají pouze ženy. Můžeme říct, že se druhý José shoduje v naší teorii pouze ve dvou specifických rysech, protože i Josého Arcadia potká tragický konec, zemře zastřelením.

---

¹⁸ García Márquez, Gabriel (2007), Cien años de soledad ..., s. 109/110.

2.1. Jméno **JOSÉ - JOSÉ ARCADIO “ARCADIO”**

Arcadio je synem kartářky Pilar Ternerové a Josého Arcadia. Arcadio byl pojmenován po svém otci José Arcadio, ale aby opět nedošlo ke zmatení, celá rodina mu říkala jednoduše Arcadio. Jelikož se jeho otec o něj nezajímal a před narozením jej opustil, vyrůstal malý Arcadio s Buendíovými, aniž by věděl o svém pravém původu.

„—Ahí te dejamos a Macondo —fue todo cuanto le dijo a Arcadio antes de irse—. Te lo dejamos bien, procura que lo encontremos mejor.”¹⁹

Strýc Aureliano nechává Arcadiovi Macondo. Město si předávají jako kdyby někomu vyloženě patřilo. Právě tenhle akt rozntí Arcadiovu rozpolcenou povahu a začíná vyloženě válka jak s městem, tak i s jeho příbuznými.

Arcadio le dio una interpretación muy personal a la recomendación. Se inventó un uniforme con galones y charreteras de mariscal, inspirado en las láminas de un libro de Melquíades, y se colgó al cinto el sable con borlas doradas del capitán fusilado... Desde el primer día de su mandato Arcadio reveló su afición por los bandos. Leyó hasta cuatro diarios para ordenar y disponer cuanto le pasaba por la cabeza. Implantó el servicio militar obligatorio desde los dieciocho años, declaró de utilidad pública los animales que transitaban por las calles después de las seis de la tarde e impuso a los hombres mayores de edad la obligación de usar un brazal rojo.”²⁰

Autor nám popisuje dopodrobna Arcadiovo běsnění včetně zešílení způsobeným dočasným velitelstvím. Šílený Arcadio začal nosit uniformu, zbraně, založil povinnou vojenskou službu, vydával vyhlášky a rozkazy k zabíjení, stal se z něj diktátor, který zabíjel hříšné i sám.

«¡Eres un asesino!», le gritaba Úrsula cada vez que se enteraba de alguna nueva arbitrariedad. «Cuando Aureliano lo sepa te va a fusilar a ti y yo seré la primera en alegrarme». Pero todo fue inútil. Arcadio siguió apretando los torniquetes de un

---

¹⁹ García Márquez, Gabriel (2007), Cien años de soledad ..., s. 126.

²⁰ García Márquez, Gabriel (2007), Cien años de soledad ..., s. 126/127.

rigor innecesario, hasta convertirse en el más cruel de los gobernantes que hubo nunca en Macondo.“²¹

První člověk, který se Arcadia nikdy nebál, byla jeho babička Úrsula, která ho vychovávala. I díky své přísnější výchově doufala, že z něj bude hodný chlapec, ale opak byl pravdou. Ani násilné výhrůžky jí nebyly nic platné.

„No puedo, no puedo», dijo Pilar Ternera horrorizada. «No te imaginas cómo quisiera complacerte, pero Dios es testigo que no puedo». Arcadio la agarró por la cintura con su tremenda fuerza hereditaria, y sintió que el mundo se borraba al contacto de su piel. «No te hagas la santa», decía. «Al fin, todo el mundo sabe que eres una puta“²²

Nakonec Arcadiova hrůzovláda skončila, ale jeho povaha se však nezměnila. Neměl respekt téměř k ničemu a k nikomu. Jelikož stále nevěděl, kdo jsou jeho skuteční rodiče, zahořel touhou ke své biologické matce Pilar, s níž chtěl mít milenecký vztah. Když ho Pilar odmítala, protože věděla, že se jedná o vlastního syna, probudila se v Arcadiovi opět násilnická povaha a náznak fyzické síly, jež byla typická i pro jeho předchůdce. Arcadio se projevuje i jako vulgární a nemravný člověk, který si chce ženy brát násilím.

„«Eres la vergüenza de nuestro apellido», le gritó un domingo después de misa, cuando lo vio en la casa nueva jugando barajas con sus oficiales. Arcadio no le prestó atención. Sólo entonces supo Úrsula que tenía una hija de seis meses, y que Santa Sofía de la Piedad, con quien vivía sin casarse, estaba otra vez encinta.“²³

Když Pilar už nevěděla, jak má Arcadia od sebe odradit, poslala místo sebe za ním nevinnou dívku Santu Sofii de la Piedad. Dívka byla tichá, ničím nevyčnávající a poddajná. Arcadio si ji vzal pod svá křídla. Úrsula se dozvěděla, že spolu Arcadio a

---

²¹ García Márquez, Gabriel (2007), Cien años de soledad ..., s. 127.

²² García Márquez, Gabriel (2007), Cien años de soledad ..., s. 134/135.

²³ García Márquez, Gabriel (2007), Cien años de soledad ..., s. 138.

Santa Sofía de la Piedad žije a má dítě i bez toho, aniž by se vzali, kázala mu, že dělá ostudu rodinnému jménu.

Nakonec si Arcadio svou milenkou Santu Sofii de la Piedad vezme za manželku a je otcem malé dcerky Krásné Remedios a budoucích dvojčat, kterých se ale už bohužel nedočká, protože zemře násilnou smrtí. Lidé ani město nezapomíná, a tak je Arcadio zastřelen. Potkává ho tedy stejný způsob smrti jako jeho otce. Tragický osud se opakuje.

Třetí *José* a neméně důležitý člen rodiny se vyznačuje rozeným vůdcovstvím, který sdílí se svým dědečkem José Buendíou. S José Arcadiem má společné to, že jsou oba svým způsobem rebelské povahy, protože José Arcadio utekl od rodiny za cikány, Arcadio měl děti a žil se svou milenkou, aniž by se oženil. Také tito dva sdílí stejný žalostný osud, protože i Arcadio zemře zastřelením, ale předtím projevuje psychickou nemoc. Dá se říct, že byl Arcadio zlé povahy, protože vraždil, a tím se vymykal zatím nejvíce ze všech *José* předtím.

2.1. Jméno JOSÉ + AURELIANO - *AURELIANO JOSÉ*

Aureliano José se narodil z mileneckého svazku mezi Pilar Ternerovou a Aurelianem Buendíou. Malý Aureliano José však vyrůstal s tetou Amarantou, která si ho vzala na starost a vychovávala ho. Je zde spojení dvou nejčastějších jmen. Zajímalo nás, jaké povahové rysy budou přebývat, jestli Josého či Aureliana. Charakteristiky Josého jsou již vysvětlené, naopak jméno *Aureliano* nosí ti, kteří používají spíše rozum než svaly, jsou tiché povahy a nemají rádi společnost. Schválně, po kom Aureliano José spíše bude.

„Inició a Aureliano José en el manejo de las armas de fuego, le dio una instrucción militar prematura y durante varios meses lo llevó a vivir al cuartel, con el consentimiento de Úrsula, para que se fuera haciendo hombre.“²⁴

Gerineldo Márquez, blízký přítel jeho otce Aureliana Buendíi a nápadník jeho tety Amaranty, si bere na starost vojenskou výchovu malého Aureliana Josého a bere jej do kasáren, aby se z něj stal pravý muž. Aureliano José projevuje stejnou vášeň pro výcvik jako jeho otec Aureliano.

„—Estás idéntico a Aureliano cuando tenía tu edad —dijo—. Ya eres un hombre.

Lo era desde hacía mucho tiempo, desde el día ya lejano en que Amaranta creyó que aún era un niño y siguió desnudándose en el baño delante de él, como lo había hecho siempre, como se acostumbró a hacerlo desde que Pilar Ternera se lo entregó para que acabara de criarlo. La primera vez que él la vio, lo único que le llamó la atención fue la profunda depresión entre los senos. Era entonces tan inocente que preguntó qué le había pasado, y Amaranta fingió excavar el pecho con la punta de los dedos y contestó: «Me sacaron tajadas y tajadas y tajadas». Tiempo después, cuando ella se restableció del suicidio de Pietro Crespi y volvió a bañarse con Aureliano José, éste ya no se fijó en la depresión, sino que experimentó un estremecimiento desconocido ante la visión de los senos espléndidos de pezones morados. Siguió examinándola,

---

²⁴ García Márquez, Gabriel (2007), Cien años de soledad ..., s. 162.

descubriendo palmo a palmo el milagro de su intimidad, y sintió que su piel se erizaba en la contemplación, como se erizaba la piel de ella al contacto del agua. “²⁵

Autor nám pomalu naznačuje začínající náklonnosti mezi tetou Amarantou a jejím synovcem Aurelianem Josém. Amaranta začíná svého synovce chválit, jaký se z něho stal muž a jak jí připomíná bratra Aureliana. Dozvídáme se, že malý Aureliano José po své tetě zatoužil už dávno. Nesmírně ho přitahovala, líbilo se mu její ženské tělo a specifické ženské rysy.

„Entonces no sólo durmieron juntos, desnudos, intercambiando caricias agotadoras, sino que se perseguían por los rincones de la casa y se encerraban en los dormitorios a cualquier hora, en un permanente estado de exaltación sin alivio. Estuvieron a punto de ser sorprendidos por Úrsula, una tarde en que entró al granero cuando ellos empezaban a besarse. «¿Quieres mucho a tu tía?», le preguntó ella de un modo inocente a Aureliano José. Él contestó que sí. «Haces bien», concluyó Úrsula, y acabó de medir la harina para el pan y regresó a la cocina. Aquel episodio sacó a Amaranta del delirio. Se dio cuenta de que había llegado demasiado lejos, de que ya no estaba jugando a los besitos con un niño, sino chapaleando en una pasión otoñal, peligrosa y sin porvenir, y la cortó de un tajo. Aureliano José, que entonces terminaba su adiestramiento militar, acabó por admitir la realidad y se fue a dormir al cuartel. Los sábados iba con los soldados a la tienda de Catarino. Se consolaba de su abrupta soledad, de su adolescencia prematura, con mujeres olorosas a flores muertas que él idealizaba en las tinieblas y las convertía en Amaranta mediante ansiosos esfuerzos de imaginación. “²⁶

Další pasáž z knihy sleduje milostné vzplanutí mezi dvěma příbuznými, Amarantou a Aurelianem Josém. Začínalo to nevinnými polibky a laskáním, které postupně přerůstalo v něco víc, toho si všimá zejména hlava rodiny Úrsula. Té to nepřišlo nijak obscénní, ale Amarantě to začalo přerůstat přes hlavu, a tak Aureliano Josého nakonec opustila. Ten se zhrzený po velkém milostném neúspěchu vrací zpátky do kasáren.

---

²⁵ García Márquez, Gabriel (2007), Cien años de soledad ..., s. 167/168.

²⁶ García Márquez, Gabriel (2007), Cien años de soledad ..., s. 168/169.

„Quince días después desertó. Encontró a Amaranta más ajada que en el recuerdo, más melancólica y pudibunda, y ya doblando en realidad el último cabo de la madurez, pero más febril que nunca en las tinieblas del dormitorio y más desafiante que nunca en la agresividad de su resistencia: «Eres un bruto», le decía Amaranta, acosada por sus perros de presa. «No es cierto que se le pueda hacer esto a una pobre tía, como no sea con dispensa especial del Papa». Aureliano José prometía ir a Roma, prometía recorrer Europa de rodillas, y besar las sandalias del Sumo Pontífice sólo para que ella bajara sus puentes levadizos.

—No es sólo eso —rebatía Amaranta—. Es que nacen los hijos con cola de puerco.

Aureliano José era sordo a todo argumento.

—Aunque nazcan armadillos —suplicaba. “²⁷

Po krátkém odloučení se Aureliano José opět ke své tetičce vrátil s tím, že ji znova získá. Nakonec se mu to podařilo, ale s použitím síly, nátlaku a faktu, že ho její odmítání ještě více přitahovalo a chtěl ji mít stůj, co stůj. Aureliano José byl tak poblázněný, že si chtěl svou tetu i vzít a bylo mu jedno, co se povídá o rodinné kletbě. Používání psychického nátlaku a síly je projevem toho, že má Aureliano José charakteristické vlastnosti typické pro jméno José, tudíž spojení obou jmen Aureliano a José je zde na místě.

Příběh Aureliana Josého končí velice nešťastně. Amaranta ho nakonec znova odmítne a ten se zařekne, že už ji nechce, a milenci se navždy odloučí. Jeho samota netrvá dlouho, poblouznil nejedno další děvče, ale nakonec umírá na zastřelení před divadlem. Způsob smrti je zde stejný jako u jeho nevlastního bratra Arcadia a strýce Josého Arcadia.

Následující člen rodiny, který má sice jméno *José* až jako druhé, ale mohli jsme zpozorovat některé jeho osudy, které se shodovali. Aureliano José sdílí vášeň pro ženy, kterou měli i José Arcadio či Arcadio, a naopak má blízko k armádě stejně jako Aureliano Buendía. Nadále sdílí stejný pochmurný osud jako José Aradio či Arcadio, skončí postřelen.

---

²⁷ García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad ...*, s. 175/176.

2.1. Jméno **JOSÉ + AURELIANO - JOSÉ ARCADIO SEGUNDO + AURELIANO SEGUNDO**

José Arcadio Segundo je syn tiché dívky Santy Sofie de la Piedad a Arcadia. José Arcadio Segundo má dvojče Aureliana Segunda a sestru Krásnou Remedios. Osudy dvojčat jsou natolik propletené, že se budeme zabývat oběma jmény zároveň.

„Los únicos casos de clasificación imposible eran los de José Arcadio Segundo y Aureliano Segundo. Fueron tan parecidos y traviosos durante la infancia que ni la propia Santa Sofía de la Piedad podía distinguirlos. El día del bautismo, Amaranta les puso esclavas con sus respectivos nombres y los vistió con ropas de colores distintos marcadas con las iniciales de cada uno, pero cuando empezaron a asistir a la escuela optaron por cambiarse la ropa y las esclavas y por llamarse ellos mismos con los nombres cruzados. El maestro Melchor Escalona, acostumbrado a conocer a José Arcadio Segundo por la camisa verde, perdió los estribos cuando descubrió que éste tenía la esclava de Aureliano Segundo, y que el otro decía llamarse, sin embargo, Aureliano Segundo a pesar de que tenía la camisa blanca y la esclava marcada con el nombre de José Arcadio Segundo. Desde entonces no se sabía con certeza quién era quién. Aun cuando crecieron y la vida los hizo diferentes, Úrsula seguía preguntándose si ellos mismos no habrían cometido un error en algún momento de su intrincado juego de confusiones, y habían quedado cambiados para siempre.“²⁸

Tento dlouhý úryvek má snad nejdůležitější význam, co se týče dvojčat José Arcadia Segunda a Aureliana Segunda. Úryvek říká, jaká trápení vždy s dvojčaty měla celá jejich rodina již od narození. Aby se dvojčata rozeznala, značila se odlišnou barvou, jmenovkami, ale nakonec nic nepomáhalo. Nejdůležitější je však informace, že se dvojčata záměrně vyměňovala, až to skončilo tak, že ona sama nevěděla, kdo je vlastně kdo.

„El que en los juegos de confusión se quedó con el nombre de Aureliano Segundo se volvió monumental como el abuelo, y el que se quedó con el nombre de José Arcadio Segundo se volvió óseo como el coronel, y lo único que conservaron en común fue el

---

²⁸ García Márquez, Gabriel (2007), Cien años de soledad ..., s. 211/212.

*aire solitario de la familia. Tal vez fue ese entrecruzamiento de estaturas, nombres y caracteres lo que le hizo sospechar a Úrsula que estaban barajados desde la infancia.*²⁹

Autor opět signalizuje, že se dvojčata v dětství vyměnili. Při hrách na záměnu identit měl chlapec vyšší fyzické zdatnosti jméno Aureliano a naopak hubený kluk se jmenoval José Arcadio.

*„La diferencia decisiva se reveló en plena guerra cuando José Arcadio Segundo le pidió al coronel Gerineldo Márquez que lo llevara a ver los fusilamientos. Contra el parecer de Úrsula, sus deseos fueron satisfechos. Aureliano Segundo, en cambio, se estremeció ante la sola idea de presenciar una ejecución. Prefería la casa. A los doce años le preguntó a Úrsula qué había en el cuarto clausurado. «Papeles», le contestó ella. «Son los libros de Melquíades y las cosas raras que escribía en sus últimos años». La respuesta, en vez de tranquilizarlo, aumentó su curiosidad.*³⁰

Tato část knihy líčí charakteristiky dvojčat. José Arcadio Segundo projevil zájem o to, aby mohl vidět popravu a naopak Aureliano Segundo se jen té myšlenky, být toho svědkem, vyděsil, jeho oblíbeným místem se stával jeho domov. José Arcadio Segundo jevil zájem o vojenské praktiky, naopak Aureliano Segundo zdědil zvědavost objevovat a číst neznámé spisy, což u předchůdcích stejného jména nebylo běžné, tudíž dochází k “porušení” cyklu u obou jmen.

„El martes siguiente, en efecto, Petronio bajó de la torre con un banquito de madera que nadie supo hasta entonces para qué servía, y llevó a José Arcadio Segundo a una huerta cercana. El muchacho se aficionó tanto a aquellas incursiones nocturnas, que pasó mucho tiempo antes de que se le viera en la tienda de Catarino. Se hizo hombre de gallos. «Te llevas esos animales a otra parte», le ordenó Úrsula la primera vez que lo vio entrar con sus finos animales de pelea. «Ya los gallos han traído demasiadas amarguras a esta casa para que ahora vengas tú a traernos otras». José Arcadio Segundo se los llevó sin discusión, pero siguió criándolos donde Pilar Ternera, su

---

²⁹ García Márquez, Gabriel (2007), Cien años de soledad ..., s. 212.

³⁰ García Márquez, Gabriel (2007), Cien años de soledad ..., s. 212/213.

abuela, que puso a su disposición cuanto le hacía falta, a cambio de tenerlo en la casa. Pronto demostró en la gallera la sabiduría que le infundió el padre Antonio Isabel, y dispuso de suficiente dinero no sólo para enriquecer sus crías, sino para procurarse satisfacciones de hombre. Úrsula lo comparaba en aquel tiempo con su hermano y no podía entender cómo los dos gemelos que parecieron una sola persona en la infancia habían terminado por ser tan distintos. La perplejidad no le duró mucho tiempo, porque muy pronto empezó Aureliano Segundo a dar muestras de holgazanería y disipación.”³¹

Úryvek výše opět vykresluje, jakým směrem se José Arcadio Segundo začíná ubírat a kam osud zavádí jeho bratra Aureliana Segunda. José Arcadio Segundo se žíví jako obchodník, protože je zaujat kohouty a v budoucnu i kohoutími zápasy, ty mu zajišťují příjem díky kterému si může dovolit nevěstky. Naopak Aureliano Segundo se najde v rozmarném životě plném večírků a peněz.

„Una mujer joven, que andaba vendiendo números para la rifa de un acordeón, lo saludó con mucha familiaridad. Aureliano Segundo no se sorprendió porque ocurría con frecuencia que lo confundieran con su hermano. Pero no aclaró el equívoco, ni siquiera cuando la muchacha trató de ablandarle el corazón con lloriqueos, y terminó por llevarlo a su cuarto. Le tomó tanto cariño desde aquel primer encuentro, que hizo trampas en la rifa para que él se ganara el acordeón. Al cabo de dos semanas, Aureliano Segundo se dio cuenta de que la mujer se había estado acostando alternativamente con él y con su hermano, creyendo que eran el mismo hombre, y en vez de aclarar la situación se las arregló para prolongarla.”³²

Komplikovanost životů dvojčat nabírá zcela jiný směr, když se oba zapletou se stejnou ženou, která zpočátku neví, že se jedná o dvojčata, a myslí si, že si milenecky užívá pouze s jedním a tím stejným mužem. Tato milenecká zapeklitost se opakuje, protože i jmenovci José Arcadio a Aureliano sdíleli lásku ke stejné ženě, a to k Pilar. Současná milenka se jmenuje Petra.

---

³¹ García Márquez, Gabriel (2007), Cien años de soledad ..., s. 217.

³² García Márquez, Gabriel (2007), Cien años de soledad ..., s. 217/2018.

„Cuando Úrsula se dio cuenta de que José Arcadio Segundo era gallero y Aureliano Segundo tocaba el acordeón en las fiestas ruidosas de su concubina, creyó enloquecer de confusión.“³³

Podnikání Josého Arcadia Segunda s kohouty a zhýralý život plný večírků Aureliana Segunda nebere konce. Aureliano Segundo si však milenku Petru nakonec získá jen pro sebe.

„Economiza ahora», le decía Úrsula a su atolondrado bisnieto. «Esta suerte no te va a durar toda la vida». Pero Aureliano Segundo no le ponía atención. Mientras más destapaba champaña para ensopar a sus amigos, más alocadamente parían sus animales, y más se convencía él de que su buena estrella no era cosa de su conducta sino influencia de Petra Cotes, su concubina, cuyo amor tenía la virtud de exasperar a la naturaleza. Tan persuadido estaba de que era ese el origen de su fortuna, que nunca tuvo a Petra Cotes lejos de sus crías, y aun cuando se casó y tuvo hijos siguió viviendo con ella con el consentimiento de Fernanda. Sólido, monumental como sus abuelos, pero con un gozo vital y una simpatía irresistible que ellos no tuvieron, Aureliano Segundo apenas si tenía tiempo de vigilar sus ganados.“³⁴

Další narážka na ohromné utrácení Aureliana Segunda na sebe nenechala dlouho čekat, ale Aureliano Segundo nikoho neposlouchá. Je sice ženat, ale preferuje bydlení se svou milenkou Petrou, tudíž z toho zpočátku byla ostuda, ale nakonec se s tím všichni postupně smířili. Na druhou stranu je však vyzdvíženo, že si Aureliano Segundo narozdíl od svých jmenovců uměl a umí užívat života. Poté neustále tloustl, protože miloval jídlo, také měl blízko ke své dceři Meme a odcizil se od své manželky Fernandy.

„Seguro que fue un sueño», insistían los oficiales. «En Macondo no ha pasado nada, ni está pasando ni pasará nunca. Este es un pueblo feliz». Así consumaron el exterminio de los jefes sindicales. El único sobreviviente fue José Arcadio Segundo.“³⁵

---

³³ García Márquez, Gabriel (2007), Cien años de soledad ..., s. 219.

³⁴ García Márquez, Gabriel (2007), Cien años de soledad ..., s. 220.

³⁵ García Márquez, Gabriel (2007), Cien años de soledad ..., s. 352.

Poslední důležitý odstavec se týká Josého Arcadia Segunda. Ten se spolu s ostatními vzepřel americké banánové společnosti, která vykořisťovala všechny a všechno, ale krutě na to dopadli. Stávka ničemu nepomohla a následný masakr přežil jenom José Arcadio Segundo, který se po vlakovém neštěstí vrátil zpátky do Maconda, kde však nikdo o ničem nevěděl, a místní úřady tak měli Josého Arcadia Segunda za blázna. Je zde náznak, že se Macondo považuje za dokonalou utopii. José Arcadio Segundo se kompletně uzavřel do sebe a četl staré pergameny.

Poslední rys, kterým se dvojčata José Arcadio Segundo a Aureliano Segundo liší od svých předchozích jmenovců, je ten, že je to tentokrát Aureliano Segundo, kdo se oženil a měl rodinu, naopak José Arcadio Segundo po krvavém masakru zapříčiněném banánovou společností zůstal sám se sebou.

Jak je již zmíněno, osudy dvojčat jsou velice propletené a zrádné, protože se téměř ihned dozvíme, že jsou dvojčata od dětství zaměněná, a tak je více než jasné, že se naše teorie zamotá a bude úplně opačná. Původní teorie o jménech *José* a *Aureliano* se tady kompletně otáčí. José Arcadio Segundo má charakteristiky, které náleží *Aurelianovi*, protože se mu líbí vojenské záležitosti a je ostýchavý, můžeme si však všimnout, že sdílí i některé rysy *Josého*, protože se projeví jako obchodník a rebel, který se postaví Američanům. *José* předtím sdílely smutné a krvavé konce, ale Josého Arcadia Segunda potká samota, podobně jako Josého Arcadia Buendíi. Naopak Aureliano Segundo se zpočátku projevuje povahou jako *José*, milovník žen a dobré zábavy, ale ve finále si uvědomí, že ho nic z toho nenaplňuje.

2.1. Jméno **JOSÉ** - *JOSÉ ARCADIO*

Poslední člen rodiny Buendíových se jménem José je José Arcadio, nejstarší dítě Aureliana Segunda a Fernandy del Carpio.

„Años después, en su lecho de agonía, Aureliano Segundo había de recordar la lluviosa tarde de junio en que entró en el dormitorio a conocer a su primer hijo. Aunque era lánguido y llorón, sin ningún rasgo de un Buendía, no tuvo que pensar dos veces para ponerle nombre. —Se llamará José Arcadio —dijo. Fernanda del Carpio, la hermosa mujer con quien se había casado el año anterior, estuvo de acuerdo. En cambio Úrsula no pudo ocultar un vago sentimiento de zozobra. En la larga historia de la familia, la tenaz repetición de los nombres le había permitido sacar conclusiones que le parecían terminantes. Mientras los Aurelianos eran retraídos, pero de mentalidad lúcida, los José Arcadio eran impulsivos y emprendedores, pero estaban marcados por un signo trágico.“³⁶

První zmínka o José Arcadiovi je taková, že je to chlapec chabý a uplakaný bez žádného rysu rodiny Buendíů. Jeho otec Aureliano Segundo nepřemýšlel o jménu a věděl, jak syna pojmenovat, zato Úrsula z pojmenování byla celá neklidná, protože přišla na to, jaký osud každé jméno přináší, navíc pojmenování na malého Josého Arcadia nesesedlo.

„En el aturdimiento de los últimos años, Úrsula había dispuesto de muy escasas treguas para atender a la formación papal de José Arcadio, cuando éste tuvo que ser preparado a las volandas para irse al seminario.“³⁷

José Arcadio má naplnit Úrsuliny představy stát se papežem, a tak začíná chodit do semináře. Úrsula totiž celou dobu chtěla, aby někdo z jejích potomků měl blíže k Bohu a aby někdo v rodině konečně nezabíjel, nebyl psychicky nevyrovnaný nebo marnotratný.

---

³⁶ García Márquez, Gabriel (2007), Cien años de soledad ..., s. 211.

³⁷ García Márquez, Gabriel (2007), Cien años de soledad ..., s. 281.

„Al contrario de Aureliano José, que trató de sofocar aquella imagen en el pantano sangriento de la guerra, él trataba de mantenerla viva en un cenagal de concupiscencia, mientras entretenía a su madre con la patraña sin término de la vocación pontificia. Ni a él ni a Fernanda se les ocurrió pensar nunca que su correspondencia era un intercambio de fantasías. José Arcadio, que abandonó el seminario tan pronto como llegó a Roma, siguió alimentando la leyenda de la teología y el derecho canónico, para no poner en peligro la herencia fabulosa de que le hablaban las cartas delirantes de su madre, y que había de rescatarlo de la miseria y la sordidez que compartía con dos amigos en una buhardilla del Trastevere.“³⁸

José Arcadio se vrátil z Říma a je zpátky v Macondu, kde si uvědomuje, jak moc svou matku Fernandu obelhával, když jí tvrdil, že se úspěšně vydal na kněžskou dráhu. Přichází najevo, že seminář opustil hned při příjezdu do Říma. Své rodině lhal, aby si přišel na dědictví, o kterém mu jeho matka ráda psala v dopisech a díky kterému by se dostal z finanční tísně.

„Casi un año después del regreso a la casa, habiendo vendido para comer los candelabros de plata y la bacinilla heráldica que a la hora de la verdad sólo tuvo de oro las incrustaciones del escudo, la única distracción de José Arcadio era recoger niños en el pueblo para que jugaran en la casa. Aparecía con ellos a la hora de la siesta, y los hacía saltar la cuerda en el jardín, cantar en el corredor y hacer maromas en los muebles de la sala, mientras él iba por entre los grupos impartiendo lecciones de buen comportamiento. Para esa época había acabado con los pantalones estrechos y la camisa de seda, y usaba una muda ordinaria comprada en los almacenes de los árabes, pero seguía manteniendo su dignidad lánguida y sus ademanes papales. Los niños se tomaron la casa como lo hicieron en el pasado las compañeras de Meme. Hasta muy entrada la noche se les oía cotorrear y cantar y bailar zapateados, de modo que la casa parecía un internado sin disciplina.“³⁹

Nadále autor zmiňuje, co všechno musel José Arcadio dělat, aby měl co jíst a z čeho žít. Prodal téměř vše, co mělo nějakou hodnotu, a nakonec skončil jako taková

---

³⁸ García Márquez, Gabriel (2007), Cien años de soledad ..., s. 417.

³⁹ García Márquez, Gabriel (2007), Cien años de soledad ..., s. 419.

dobrovolnická školka, protože si k sobě domů zval chlapce, aby si zde hráli. José Arcadio jim také dával lekce slušného chování. S chlapci se bavili a tančili do pozdních večerních hodin, je možné, že to připomínalo večírky jeho otce Aureliana Segunda.

„El hallazgo del tesoro fue como una deflagración. En vez de regresar a Roma con la intempestiva fortuna, que era el sueño madurado en la miseria, José Arcadio convirtió la casa en un paraíso decadente. Cambió por terciopelo nuevo las cortinas y el baldaquín del dormitorio, y les hizo poner baldosas al piso del baño y azulejos a las paredes. La alacena del comedor se llenó de frutas azucaradas, jamones y encurtidos, y el granero en desuso volvió a abrirse para almacenar vinos y licores que el propio José Arcadio retiraba en la estación del ferrocarril, en cajas marcadas con su nombre. Una noche, él y los cuatro niños mayores hicieron una fiesta que se prolongó hasta el amanecer.“⁴⁰

José Arcadio si nakonec přijde na dobré peníze, když spolu s chlapci najde i rodinný poklad. Peníze však nešetřil, velmi rychle je začal utrácet a renovovat dům. Natěšenost z nečekaného bohatství oslavil bujným večírkem, který se však vymkl kontrole.

„Enardecido no tanto por los estragos como por el asco y la lástima que sentía contra sí mismo en el desolado vacío de la saturnal, se armó con unas disciplinas de perrero eclesiástico que guardaba en el fondo del baúl, junto con un cilicio y otros fierros de mortificación y penitencia, y expulsó a los niños de la casa, aullando como un loco, y azotándolos sin misericordia, como no lo hubiera hecho con una jauría de coyotes.“⁴¹

Josého Arcadia posedla neuvěřitelná zloba a vztek, že se neovládl a chlapce začal surově napadat. Zašlo to do takové fáze, že chlapce vyhodil ze svého domu. Zde se projevuje rys výbušnosti, který sdílí se svými předchůdci jména José.

“Una mañana de setiembre, después de tomar el café con Aureliano en la cocina, José Arcadio estaba terminando su baño diario cuando irrumpieron por entre los portillos de las tejas los cuatro niños que había expulsado de la casa. Sin darle tiempo de

---

⁴⁰ García Márquez, Gabriel (2007), Cien años de soledad ..., s. 421.

⁴¹ García Márquez, Gabriel (2007), Cien años de soledad ..., s. 422.

defenderse, se metieron vestidos en la alberca, lo agarraron por el pelo y le mantuvieron la cabeza hundida, hasta que cesó en la superficie la borboritación de la agonía, y el silencioso y pálido cuerpo de delfín se deslizó hasta el fondo de las aguas fragantes.”⁴²

Smrt Josého Arcadia byla stejně krutá jako ty předchozí, které zažili José Arcadiové. Tato smrt ovšem nebyla nečekaným zavražděním střelnou pistolí, jednalo se však o smrt způsobenou mužskou silou. Chlapci, které José Arcadio vyhnal z domu, si na něj počkali a ve chvíli, kdy se šel koupat do nádrže, vnikli do domu střechou a zde ho utopili. José Arcadio zemřel chudý, protože mu zbylý poklad surovci ukradli.

Poslední *José* v rodině značně vybočuje z teorie, protože není nijak fyzicky silný jako ostatní *José* předtím, nemá vůdčího ani obchodního ducha. Můžeme tedy říct, že splňuje charakteristiky *Aurelianů*, protože preferuje být daleko od své rodiny. Jsou i rysy, které by ho přikláněly k *Josému*, a to následující večírky, které začne pořádat. I poslední *José* sdílí krvavý osud, protože byl utopen.

---

⁴² García Márquez, Gabriel (2007), Cien años de soledad ..., s. 425.

2.2. Jméno **AURELIANO - AURELIANO BUENDÍA** + jeho synové Aurelianové

Následuje další důležitá postava v příběhu a je jím plukovník Aureliano Buendía, prostřední dítě Josého Arcadia Buendíe a Úrsuly Iguaránové. Jméno *Aureliano* a jeho charakteristiky jsou již zmíněné (viz. s. 16-22.), kde se zabýváme především jmennými variantami.

Celý román začíná tím, že si plukovník Aureliano Buendía vzpomíná na jedno odpoledne, jak ho otec José Arcadio Buendía brávil k cikánům, aby si prohlížel jejich vynálezy.

„El sofocante mediodía en que reveló sus secretos, José Arcadio Buendía tuvo la certidumbre de que aquel era el principio de una grande amistad. Los niños se asombraron con sus relatos fantásticos. Aureliano, que no tenía entonces más de cinco años, había de recordarlo por el resto de su vida como lo vio aquella tarde, sentado contra la claridad metálica y reverberante de la ventana, alumbrando con su profunda voz de órgano los territorios más oscuros de la imaginación“⁴³

Časté návštěvy k cikánům a prohlížení jejich objevů způsobilo, že si malý Aureliano jejich vůdce Melquíadese tak oblíbil, že na něj vzpomínal celý život. José Arcadio Buendía i Aureliano sdíleli stejnou lásku k vynálezům a k alchymii.

„Aureliano, el primer ser humano que nació en Macondo, iba a cumplir seis años en marzo. Era silencioso y retraído. Había llorado en el vientre de su madre y nació con los ojos abiertos. Mientras le cortaban el ombligo movía la cabeza de un lado a otro reconociendo las cosas del cuarto, y examinaba el rostro de la gente con una curiosidad sin asombro.“⁴⁴

Autor pomalu, ale jistě začíná vykreslovat Aurelianovu povahu. Malý Aureliano byl velice důležitý již od svého narození, protože byl první člověk, který se narodil v čerstvě založeném Macondu. Byl tichý a samotářský, jevil se už jako inteligentní tvor v matčině děloze, kde i plakal. Co se nadále zdá jako zázračné, je to, že narodil s

---

⁴³ García Márquez, Gabriel (2007), Cien años de soledad ..., s. 14/15.

⁴⁴ García Márquez, Gabriel (2007), Cien años de soledad ..., s. 24.

otevřenýma očima. Hned po porodu Aureliano projevil zvědavost a pozoroval všechno a všechny v místnosti.

„Úrsula no volvió a acordarse de la intensidad de esa mirada hasta un día en que el pequeño Aureliano, a la edad de tres años, entró a la cocina en el momento en que ella retiraba del fogón y ponía en la mesa una olla de caldo hirviendo. El niño, perplejo en la puerta, dijo: «Se va a caer». La olla estaba bien puesta en el centro de la mesa, pero tan pronto como el niño hizo el anuncio, inició un movimiento irrevocable hacia el borde, como impulsada por un dinamismo interior, y se despedazó en el suelo.“⁴⁵

Aureliano Buendía je nadále popisován jako zázračné dítě, protože projevuje známky prorockých vidin, kdy se stane přesně to, co řekne, že se stane. Nadále i předpoví několik dalších věcí, například to, že do rodiny Buendíů přibude nevlastní sestra Rebeca.

„Aquella consagración al trabajo, el buen juicio con que administraba sus intereses, le habían permitido a Aureliano ganar en poco tiempo más dinero que Úrsula con su deliciosa fauna de caramelo, pero todo el mundo se extrañaba de que fuera ya un hombre hecho y derecho y no se le hubiera conocido mujer. En realidad no la había tenido.“⁴⁶

Aureliano Buendía neustále pracuje a vydělává rodině peníze, ale vůbec nemá chuť se oženit či poznat nějakou dívku. Psychicky se Aureliano Buendía stal mužem už dávno, po fyzické stránce stále strádá.

„Aquella tarde perdió Aureliano la recóndita paciencia con que había esperado la ocasión de verla. Descuidó el trabajo. La llamó muchas veces, en desesperados esfuerzos de concentración, pero Remedios no respondió. La buscó en el taller de sus

---

⁴⁵ García Márquez, Gabriel (2007), Cien años de soledad ..., s. 24.

⁴⁶ García Márquez, Gabriel (2007), Cien años de soledad ..., s. 64.

hermanas, en los visillos de su casa, en la oficina de su padre, pero solamente la encontró en la imagen que saturaba su propia y terrible soledad."⁴⁷

Aureliano Buendía se poprvé zamiluje. Ta první opravdová vášeň, kterou cítí pro nějakou ženu způsobí, že mu přestane záležet i na práci. Svou vyvolenou začíná hledat všude možně a chce docílit toho, aby se konečně necítil tak sám. Jeho dívka se jmenuje Remedios, kterou si nakonec vezme i za ženu. Remedios je ještě v dětském věku, ale Aureliano si velice oblíbí. Budou čekat i rodinu, ale Remedios tragicky umírá. Aureliano Buendía se po její smrti opět dá do práce, aby zapomněl.

„—*Esto es un disparate, Aurelito —exclamó.*

—*Ningún disparate —dijo Aureliano—. Es la guerra. Y no me vuelva a decir Aurelito, que ya soy el coronel Aureliano Buendía.*"⁴⁸

Povaha Aureliana Buendíi se plně začíná projevovat. Po smrti své milované Remedios se naprosto oddá své práci a začne se pilně věnovat armádní kariéře. Aureliano Buendía už nechce, aby ho lidé oslovovali jenom "Aureliano", ale jako plukovník Aureliano Buendía.

„—*Dime una cosa, compadre: ¿por qué estás peleando?*

—*Por qué ha de ser, compadre —contestó el coronel Gerineldo Márquez—: por el gran partido liberal.*

—*Dichoso tú que lo sabes —contestó él—. Yo, por mi parte, apenas ahora me doy cuenta que estoy peleando por orgullo.*"⁴⁹

Po vybudování vojenské kariéry a nezastavitelné, hladové povahy má blízký přítel Aureliana Buendíi o něj strach a zeptá se ho přímo, proč vlastně pořád bojuje. Aureliano

---

⁴⁷García Márquez, Gabriel (2007), Cien años de soledad ..., s. 81.

⁴⁸ García Márquez, Gabriel (2007), Cien años de soledad ..., s. 124.

⁴⁹ García Márquez, Gabriel (2007), Cien años de soledad ..., s. 161.

konečně přiznává, že bojuje jen ze svého ega a pýchy, aby sám sobě nebo své rodině něco dokázal.

„En casi veinte años de guerra, el coronel Aureliano Buendía había estado muchas veces en la casa, pero el estado de urgencia en que llegaba siempre, el aparato militar que lo acompañaba a todas partes, el aura de leyenda que doraba su presencia y a la cual no fue insensible ni la propia Úrsula, terminaron por convertirlo en un extraño. La última vez que estuvo en Macondo, y tomó una casa para sus tres concubinas, no se le vio en la suya sino dos o tres veces, cuando tuvo tiempo de aceptar invitaciones a comer.“⁵⁰

Nakonec se Aureliano od své rodiny úplně distancuje. Veškerý svůj volný čas tráví na válečném poli nebo se svými milenkami, jeho vlastní rodina ho přestává zajímat a má problém se svou rodinou strávit čas. Můžeme říct, že Aureliano neví, jak naložit se svou samotou, ale své rodině se o tom nesvěří.

„Entonces el coronel Aureliano Buendía quitó la tranca, y vio en la puerta diecisiete hombres de los más variados aspectos, de todos los tipos y colores, pero todos con un aire solitario que habría bastado para identificarlos en cualquier lugar de la tierra. Eran sus hijos.“⁵¹

Aureliano Buendía zažívá další rodinný zvrat, protože za ním přijdou jeho synové, kteří se jmenují úplně stejně *Aureliano*, jen používají jiná příjmení. Jsou to lidé různorodí, z různých koutů světa, ale se svým otcem sdílí stejný osamělý výraz.

„Aureliano Segundo no desperdició la ocasión de festejar a los primos con una estruendosa parranda de champaña y acordeón, que se interpretó como un atrasado ajuste de cuentas con el carnaval malogrado por el jubileo. Hicieron añicos media vajilla, destrozaron los rosales persiguiendo un toro para mantearlo, mataron las gallinas a tiros, obligaron a bailar a Amaranta los valeses tristes de Pietro Crespi, consiguieron que Remedios, la bella, se pusiera unos pantalones de hombre para

---

⁵⁰ García Márquez, Gabriel (2007), Cien años de soledad ..., s. 199/200.

⁵¹ García Márquez, Gabriel (2007), Cien años de soledad ..., s. 248/249.

*subirse a la cucaña, y soltaron en el comedor un cerdo embadurnado de sebo que revolcó a Fernanda, pero nadie lamentó los percances, porque la casa se estremeció con un terremoto de buena salud.*⁵²

Aureliano Segundo si své bratrance vzal na starost a uspořádal jim uvítací večírek. Všichni Aurelianové s ním oslavovali, pili a rozbíjeli kolem sebe věci. Dokonce došlo i na zvířata, kterým ubližovali a do svých pitek a zábavy přizvali i Amarantu a Krásnou Remedios. Tímto povahovým rysem se Aurelianovo synové výrazně od svého roce Aureliana liší, protože zatímco jejich otec je spíše tichý pozorovatel, jeho synové jsou opakem a jsou blíže k Aurelianovi Segundovi.

*„Aureliano Segundo, que vio las ilimitadas perspectivas de parranda que ofrecía aquella desafortunada parentela, decidió que todos se quedarán a trabajar con él. El único que aceptó fue Aureliano Triste, un mulato grande con los ímpetus y el espíritu explorador del abuelo, que ya había probado fortuna en medio mundo, y le daba lo mismo quedarse en cualquier parte.*⁵³

Bratranci si nadále velice rozumí a otec Aureliano Buendía stojí v pozadí, protože si hlavní slovo přebírá Aureliano Segundo a nabízí jim práci, zatímco jim jejich otec Aureliano nenabídl nic. Ze všech sedmnácti synů se pro práci rozhodne jen Aureliano Triste.

*„En febrero, cuando volvieron los dieciséis hijos del coronel Aureliano Buendía, todavía marcados con la cruz de ceniza, Aureliano Triste les habló de Rebeca en el fragor de la parranda, y en medio día restauraron la apariencia de la casa, cambiaron puertas y ventanas, pintaron la fachada de colores alegres, apuntalaron las paredes y vaciaron cemento nuevo en el piso, pero no obtuvieron autorización para continuar las reformas en el interior.*⁵⁴

---

⁵² García Márquez, Gabriel (2007), Cien años de soledad ..., s. 249.

⁵³ García Márquez, Gabriel (2007), Cien años de soledad ..., s. 250.

⁵⁴ García Márquez, Gabriel (2007), Cien años de soledad ..., s. 253/254.

Synové Aureliana Buendí se projevují jako pracovití a milí muži, protože se do Maconda vrací a ihned se vrhají do práce, aby pomohli s domkem, kde bydlí Rebeca. Zatímco se jejich otec Aureliano Buendía nikdy o svou rodinu nestaral a nezajímal, jeho synové jsou přesným opakem, a i když se vzájemně příliš neznají a neznají ani své vzdálené příbuzné, neváhají s pomocí.

„En la segunda visita que hicieron a Macondo los hijos del coronel Aureliano Buendía, otro de ellos, Aureliano Centeno, se quedó trabajando con Aureliano Triste. Era uno de los primeros que habían llegado a la casa para el bautismo, y Úrsula y Amaranta lo recordaban muy bien porque había destrozado en pocas horas cuanto objeto quebradizo pasó por sus manos. El tiempo había moderado su primitivo impulso de crecimiento, y era un hombre de estatura mediana marcado con cicatrices de viruela, pero su asombroso poder de destrucción manual continuaba intacto.“⁵⁵

Nakonec v Macondu zůstává i další syn Aureliano Centeno a přidává se k Aureliánovi Tristovi. Autor nám popisuje, jakou velkou fyzickou silou Aureliano Centeno oplývá, protože rozbíjí věci jen co se jich dotkne, není příliš vysoký a tělo má plné jizev od neštovic. Tou nadměrnou silou se blíží spíše k Josému Arcadiovi a jeho jmenovcům, a proto tady dochází k velké odchylce. Postupně se přidávají další synové Aureliano Serrador a Aureliano Arcaya, aby žili v Macondu.

„—¡Un día de estos —gritó— voy a armar a mis muchachos para que acaben con estos gringos de mierda!

En el curso de esa semana, por distintos lugares del litoral, sus diecisiete hijos fueron cazados como conejos por criminales invisibles que apuntaron al centro de sus cruces de ceniza.“⁵⁶

Přichází tragédie, za kterou může přímo Aureliano Buendía. V Macondu zuří americký imperialismus v podobě banánové horečky a Aureliano se rozhodne jednat tím, že Američany otevřeně proklíná a vyzývá nepřímou na souboj. Tato silná slova způsobí, že

---

⁵⁵ García Márquez, Gabriel (2007), Cien años de soledad ..., s. 254.

⁵⁶ García Márquez, Gabriel (2007), Cien años de soledad ..., s. 274.

započne hon na jeho syny, kteří jsou postupně vyvražděni. Jenom jeden z nich, Aureliano Amador, stihne utéct. Aureliano se z té následné tragédie nemůže dlouho vzpamatovat a jeho srdce je ještě více chladné než kdy dřív. Plukovník Aureliano Buendía nakonec umírá sám se svojí samotou a ledovým srdcem.

„Era Aureliano Amador, el único sobreviviente de los diecisiete hijos del coronel Aureliano Buendía, que iba buscando una tregua en su larga y azarosa existencia de fugitivo.“

„Creyendo que era un vagabundo, lo echaron a la calle a empellones. Ambos vieron entonces desde la puerta el final de un drama que había empezado desde antes de que José Arcadio tuviera uso de razón. Dos agentes de la policía que habían perseguido a Aureliano Amador durante años, que lo habían rastreado como perros por medio mundo, surgieron de entre los almendros de la acera opuesta y le hicieron dos tiros de máuser que le penetraron limpiamente por la cruz de ceniza.“⁵⁷

Poslední důležitý okamžik přichází ve chvíli, kdy se do příběhu vrací Aureliano Amador, poslední přeživší z Aurelianových synů, který přežil masakr. José Arcadio a Aureliano ho vůbec nepoznali, byl mezi Aurelianovo syny té tmavší pleti, a tak ho nepustili do svého domu. I tragická smrt si došla pro posledního syna, protože ho zabili dva policisté, kterým dva roky utíkal.

Aurelianové v této kapitole dávali teorii značně zabrat. Zatímco původní a první *Aureliano*, Aureliano Buendía, splňuje všechny charakteristiky, které jeho jméno splňovat má, to jest zájem o studia, vojenskou kariéru či ostýchavost, jeho synové stejného jména se teorii vymykají a jdou opačným směrem, spíše k charakteristice, která patří *Josému*, protože se chtějí bavit, tvrdě pracovat a jejich životy skončí v kalužích krve.

---

⁵⁷ García Márquez, Gabriel (2007), Cien años de soledad ..., s. 424.

2.2. Jméno **AURELIANO** - *AURELIANO BABILONIA*

Aureliano Babilonia je synem Renaty Remedios “Meme” a jejího tajného přítele Mauricia Babilonii. Jako většina z jeho rodiny se i on narodil z nemanželského svazku a dětství strávil se svou babičkou Fernandou, protože jako nemanželské dítě by to byla ostuda pro celou rodinu Buendía a od matky byl odebrán. Fernanda ho půlku života věznila a nedovolovala mu vycházet do společnosti, a tak Aureliano neustále strádal.

„Era fino, estirado, de una curiosidad que sacaba de quicio a los adultos, pero al contrario de la mirada inquisitiva y a veces clarividente que tuvo el coronel a su edad, la suya era parpadeante y un poco distraída.“⁵⁸

Autor nám zde potvrzuje, jakou povahu malý Aureliano má. Je totiž vzhledem i povahou stejný jako ostatní Aurelianové, pokud nepočítáme Aureliana Segunda či Aureliana Josého. Aurelianova postava je hubená, fyzickou silou neoplývá a je zvědavý. Po svém předkovi plukovníkovi Aurelianovi podědil jasnozřivost.

„Las pocas veces que entonces se le veía en la casa, era por Amaranta Úrsula, pues con el tiempo se había convertido en un extraño para Fernanda, y el pequeño Aureliano se iba volviendo esquivo y ensimismado a medida que se acercaba a la pubertad. Aureliano Segundo confiaba en que la vejez ablandara el corazón de Fernanda, para que el niño pudiera incorporarse a la vida de un pueblo donde seguramente nadie se hubiera tomado el trabajo de hacer especulaciones suspicaces sobre su origen. Pero el propio Aureliano parecía preferir el encierro y la soledad, y no revelaba la menor malicia por conocer el mundo que empezaba en la puerta de la calle.“⁵⁹

Máme zde nadále evidenci o psychickém stavu malého Aureliana. Ke své vlastní rodině si cestu nenachází, je plachý a preferuje všudypřítomnou samotu a uzavřenost od okolního světa. Zatím jedině, co zná, je jeho dům, ze kterého kvůli babičce Fernandě nemůže vycházet.

---

⁵⁸ García Márquez, Gabriel (2007), Cien años de soledad ..., s. 387.

⁵⁹ García Márquez, Gabriel (2007), Cien años de soledad ..., s. 395.

„Se preocupaba por cortarle el pelo, por sacarle las liendres, por adaptarle la ropa vieja que encontraba en baúles olvidados, y cuando empezó a despuntarle el bigote le llevó la navaja barbera y la totumita para la espuma del coronel Aureliano Buendía. Ninguno de los hijos de éste se le pareció tanto, ni siquiera Aureliano José, sobre todo por los pómulos pronunciados, y la línea resuelta y un poco despiadada de los labios.“⁶⁰

O malého Aureliana se stará láskyplně Santa Sofía de la Piedad, protože Aureliano nikdy nevychází z pokoje a pořád něco čte. Vychází najevo, že je to on, který je ze všech příbuzných nejvíce podobný plukovníkovi Aurelianovi Buendíovi.

„De modo que Aureliano seguía siendo virgen cuando Amaranta Úrsula regresó a Macondo y le dio un abrazo fraternal que lo dejó sin aliento. Cada vez que la veía, y peor aun cuando ella le enseñaba los bailes de moda, él sentía el mismo desamparo de esponjas en los huesos que turbó a su tatarabuelo cuando Pilar Ternera le puso pretextos de barajas en el granero.“⁶¹

Přichází důležitá pasáž, ve které začíná sexuální napětí mezi tetou Amarantou Úrsulou a synovcem Aurelianem. Oni netuší, že jsou příbuzní, ale opakuje se stejná vášeň, který cítil Aureliano José ke své tetě Amarantě.

„Aureliano abandonó los pergaminos, no volvió a salir de la casa, y contestaba de cualquier modo las cartas del sabio catalán. Perdieron el sentido de la realidad, la noción del tiempo, el ritmo de los hábitos cotidianos. Volvieron a cerrar puertas y ventanas para no demorarse en trámites de desnudamientos, y andaban por la casa como siempre quiso estar Remedios, la bella, y se revolcaban en cueros en los barrizales del patio, y una tarde estuvieron a punto de ahogarse cuando se amaban en la alberca.“⁶²

---

⁶⁰ García Márquez, Gabriel (2007), Cien años de soledad ..., s. 403.

⁶¹ García Márquez, Gabriel (2007), Cien años de soledad ..., s. 437.

⁶² García Márquez, Gabriel (2007), Cien años de soledad ..., s. 458

Narozdíl od svého předchůdce Aureliana Josého, který svou tetu Amarantu sice miloval, ale nikdy nezískal, má Aureliano značně navrch. Aureliano a Amaranta Úrsula své lásce neodolali a on si její srdce i tělo vydobyl. Ztrácel i zájem po čtení pergamenů, zde se opakuje i rys, který měl plukovník Aureliano Buendía, protože když se zamiloval do mladé Remedios, také ztrácel veškerý zájem pracovat.

„A través de las lágrimas, Amaranta Úrsula vio que era un Buendía de los grandes, macizo y voluntarioso como los José Arcadios, con los ojos abiertos y clarividentes de los Aurelianos, y predispuesto para empezar la estirpe otra vez por el principio y purificarla de sus vicios perniciosos y su vocación solitaria, porque era el único en un siglo que había sido engendrado con amor.“⁶³

Gabriel García Márquez nám popisuje posledního člena rodiny Buendía. Hned, jak se malý narodil, vyvinul znaky jak José Arcadiů, tak Aurelianů, protože vykazoval známky svalnatosti, ale i jasnozřivosti. Je zde také zmíněno, že se jedná o výplod lásky, tudíž se může jednat o spasení rodu Buendía. Aureliano a Amaranta Úrsula svého syna pojmenovali Aureliano. Štěstí zamilovaných dlouho netrvalo, protože Amaranta Úrsula umírá po porodu a malého Aureliana sní mravenci. Aureliano se dostává do depresí a uzavření, vrací se k pergamenům a naplňuje proroctví Maconda, které je rázem zničeno.

Jsou nám představeni poslední dva členové rodiny se jménem *Aureliano*. Aureliano Babilonia je dloubavý, přemýšlivý a nemá rád společnost, tím nám potvrzuje teorii, kterou máme. Naopak jeho malý syn Aureliano se sice nestihl pořádně projevit jako člověk, ale charakteristiky sdílí jak od *Aureliana*, tak od *Josého*. Dá se říct, že poslední Aureliano působí jako spojovací článek mezi těmi dvěma jmény a splývá do jednoho a uzavírá neustálé střídání jiných či stejných osudů. Oba poslední Aurelianové také umírají násilnou smrtí, Aureliano Babilonia umírá spolu s Macondem při přírodní katastrofě a jeho syn mu zemřel na ulici, když ho požírali mravenci. Je tedy možné, že tady převahuje tragický osud, který je spojen spíše s *Josém*.

---

⁶³ García Márquez, Gabriel (2007), Cien años de soledad ..., s. 465.

2.3. Jméno ÚRSULA - ÚRSULA IGUARÁN

Úrsula je rázná, ale milující manželka Josého Arcadia Buendíi, která se stará o celou rodinu napříč generacemi než sama nezemře. Společně se svým manželem je stejně důležitá, protože i ona je zakladatelkou Maconda, ale zatímco moc jejího manžela postupně slábne, její vzrůstá.

Budeme pozorovat a komentovat Úrsulin charakter, který má být silný, nezávislý, ale i trochu přísný. Můžeme i říct, že se dá Úrsula považovat za feministickou postavu. Další postava v románu se jménem Úrsula bude představena v následujících kapitolách, jelikož se jedná o jméno spojené z Úrsuly a Amaranty (s. 38.)

„La laboriosidad de Úrsula andaba a la par con la de su marido. Activa, menuda, severa, aquella mujer de nervios inquebrantables, a quien en ningún momento de su vida se la oyó cantar, parecía estar en todas partes desde el amanecer hasta muy entrada la noche, siempre perseguida por el suave susurro de sus pollerines de olán. Gracias a ella, los pisos de tierra golpeada, los muros de barro sin encalar, los rústicos muebles de madera contruidos por ellos mismos estaban siempre limpios, y los viejos arcones donde se guardaba la ropa exhalaban un tibio olor de albahaca.“⁶⁴

Hned na začátku se nám povaha Úrsuly dokonale popisuje a vykresluje. Stejně pracovitá jako její muž José Arcadio Buendía, s pevnými nervy a přísnějším přístupem ke všem. Zatímco José Arcadio Buendía ztrácel drahocenný čas se svými vynálezy nebo povídání si s cikány, Úrsula pracovala jak mohla v domácnosti, dělala v podstatě veškeré mužské práce.

„José Arcadio Buendía no creyó que fuera tan rígida la voluntad de su mujer. Trató de seducirla con el hechizo de su fantasía, con la promesa de un mundo prodigioso donde bastaba con echar unos líquidos mágicos en la tierra para que las plantas dieran frutos a voluntad del hombre, y donde se vendían a precio de baratillo toda clase de aparatos para el dolor. Pero Úrsula fue insensible a su clarividencia.

---

⁶⁴ García Márquez, Gabriel (2007), Cien años de soledad ..., s. 17/18.

—*En vez de andar pensando en tus alocadas novelerías, debes ocuparte de tus hijos*—*replicó—. Míralos cómo están, abandonados a la buena de Dios, igual que los burros.*“⁶⁵

Úrsulina síla kolikrát překvapila i Josého Arcadia Buendíu. Narozdíl od jeho snění o lepším světě, Úrsula zůstala vždycky realistická a nedávala na jeho sliby či bludy, kterým věřil. Úrsula častokrát nadávala svému manželovi, že se nestará o své děti, protože jak sama poznala, ho příliš nezajímaly, a tak i k mužským pracím častokrát přibýly i ty ženské, protože se starala o domácnost, finance rodiny a výchovu všech v domě.

„Entonces decidió que nadie volviera a llamarse Aureliano y José Arcadio. Sin embargo, cuando Aureliano Segundo tuvo su primer hijo, no se atrevió a contrariarlo.

—*De acuerdo —dijo Úrsula—, pero con una condición: yo me encargo de criarlo.*

Aunque ya era centenaria y estaba a punto de quedarse ciega por las cataratas, conservaba intactos el dinamismo físico, la integridad del carácter y el equilibrio mental.“⁶⁶

Úrsula nadále vládne pevnou rukou, protože i když jí bude brzy sto let, nepřestává řídit chod domácnosti. Nepřeje si, aby se další a další děti jmenovali stejně, ale nic proti tomu nezmůže. Vydobí si tak místo opatrovatelky, že si bere téměř každé novorozené dítě na starost.

Úrsula nakonec zemře v příběhu na vysoké stáří, přesáhne sto let a postupně přichází o všechny smysly. Zemřela v neklidu, protože se neustále bála, že se někomu z rodiny narodí dítě s prasečím ocáskem a kletba bude naplněna. Úrsula měla pocit, že se musí všem věnovat a řídit jim život, ale nikdo nikdy se neopovážil odporovat.

---

⁶⁵ García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad ...*, s. 23.

⁶⁶ García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad ...*, s. 219.

Jméno Úrsula je zde opravdu vyzobrazeno pro vůdčí osobnost. Ženy Úrsuly jsou pevné vůle, ale i milujícího charakteru, který se stará o všechny bez rozdílu. Můžou působit nežensky, protože si berou na starost i mužské práce a povinnosti. Můžeme se jen domnívat, jestli to byl autorův záměr ukázat produktivní ženu, která se nebojí žádné práce v kruté společnosti ovládané muži.

2.4. Jméno **AMARANTA - AMARANTA BUENDÍA**

Amaranta je jediná dcera Josého Arcadia Buendíi a Úrsuly Iguaránové. Má podobnou povahu jako její matka, protože se ráda stará a pečuje o své blízké.

Pro ženy jménem Amaranta by mělo tedy platit, že jsou podobné povahy jako Úrsuly, pracovité a opečovávající povahy, ale narozdíl od Úrsul mají Amaranty sklony k sobeckému, často i rebelskému chování.

„—No te hagas ilusiones. Aunque me lleven al fin del mundo encontraré la manera de impedir que te cases, así tenga que matarte.“⁶⁷

Amaranta na počátku příběhu působí jako hodná a starostlivá sestra svých bratrů Josého Arcadia a Aureliana Buendíi, ale jakmile jde o její nevlastní sestru Rebecu, mění se z láskyplné dívky na zákeřnou a manipulativní ženu. Spolu s Rebecou bojovaly o přízeň Pietra Crespiho, který se zpočátku zajímal o Rebecu a měli se brát, Amaranta mu dávala vždycky silně najevo, že jejich svatbu přeruší. Když soupeření sester vyšlo najevo, Úrsula se vydala s Amarantou na cesty, aby byl klid, ale Amaranta dál dávala najevo, co si myslí.

„Amaranta sufrió una crisis de conciencia. Había suplicado a Dios con tanto fervor que algo pavoroso ocurriera para no tener que envenenar a Rebeca, que se sintió culpable por la muerte de Remedios.“⁶⁸

Ihned po návratu Amaranty a Úrsuly se konala svatba Aureliana a Remedios, ale manželství bylo krátké, protože Remedios záhadně zemřela při potratu. Amaranta si její smrt celý život vyčítala, protože neustále přála Rebecu, ať se jí stane něco ošklivého, ale nakonec si osud vybral nevinnou Remedios.

„Un martes, cuando nadie dudaba de que tarde o temprano tenía que ocurrir, Pietro Crespi le pidió que se casara con él. Ella no interrumpió su labor. Esperó a que pasara el caliente rubor de sus orejas e imprimió a su voz un sereno énfasis de

---

⁶⁷ García Márquez, Gabriel (2007), Cien años de soledad ..., s. 91.

⁶⁸ García Márquez, Gabriel (2007), Cien años de soledad ..., s. 107.

madurez. —Por supuesto, Crespi —dijo—, pero cuando uno se conozca mejor. Nunca es bueno precipitar las cosas.“⁶⁹

Další tragédie se stala po Amarantině návratu. Sice si Pietra získala pro sebe, ale nabídku k sňatku přijala jen napůl s tím, že počkají, ale nakonec ze svatby úplně sešlo a zhrzený, labilní Pietro se kvůli Amarantě zabil.

„Pero el día en que el coronel Gerineldo Márquez le reiteró su voluntad de casarse, ella lo rechazó. —No me casaré con nadie —le dijo—, pero menos contigo. Quieres tanto a Aureliano que te vas a casar conmigo porque no puedes casarte con él.“⁷⁰

Amaranta se po smrti Pietra Crespio od mužů úplně odstříhla a neměla na vdavky ani pomyšlení. Tím se dostává na povrch její rebelská povaha, protože tím, že se nikdy nevdala, způsobila své rodině ostudu. Další nápadník byl Gerineldo, blízký přítel jejího bratra Aureliana. Zatímco on Amarantu miloval, ona k němu chovala spíše platonický vztah a neustále odmítala jeho nabídky k sňatku.

„Aureliano José no se imaginaba cuánto terreno había perdido, la noche en que no pudo resistir más la farsa de la indiferencia, y volvió al cuarto de Amaranta. Ella lo rechazó con una determinación inflexible, inequívoca, y echó para siempre la aldaba del dormitorio.“⁷¹

Poslední důležitý muž jejího života byl její vlastní synovec Aureliano José, po kterém silně toužila, ale když oba dva naplnili svoji posledlost, její láska byla pomíjivá. Amaranta krutě odmítá další svou lásku, i když si ji Aureliano José plánoval vzít. I Aureliana Josého potká trpký konec po Amarantině odmítnutí, je zastřelen.

Další Amarantiny osudy se nadále týkají její rodiny, ale do příběhu už příliš nezasahuje. Umírá stářím s neustálými výčitkami, co v životě udělala a co naopak neudělala.

---

⁶⁹ García Márquez, Gabriel (2007), Cien años de soledad ..., s. 115.

⁷⁰ García Márquez, Gabriel (2007), Cien años de soledad ..., s. 164.

⁷¹ García Márquez, Gabriel (2007), Cien años de soledad ..., s. 176.

Amarantino jméno nám nabídlo starostlivou náruč pro své blízké, ale zároveň povahu chladné ženy, jejíž hořkost způsobí několik úmrtí. Amaranta je také jméno pro ženu, která se nebojí jít proti proudu a nebojí se skandálu.

2.4. Jméno AMARANTA + ÚRSULA - AMARANTA ÚRSULA

Amaranta Úrsula je dcera Aureliana Segunda a jeho manželky Fernandy del Carpio.

Amaranta Úrsula nese jména silných předchůdkyň a my zkusíme poodhalit, zda spojení těchto dvou jmen má do činění s osudem Amaranty Úrsuly. Uvidíme, zda bude silná a nezávislá jako Úrsula či chladného, rebelského srdce jako právě Amaranta.

„A la muerte de Úrsula, la casa volvió a caer en un abandono del cual no la podría rescatar ni siquiera una voluntad tan resuelta y vigorosa como la de Amaranta Úrsula, que muchos años después, siendo una mujer sin prejuicios, alegre y moderna, con los pies bien asentados en el mundo, abrió puertas y ventanas. Para espantar la ruina, restauró el jardín, exterminó las hormigas coloradas que ya andaban a pleno día por el corredor, y trató inútilmente de despertar el olvidado espíritu de hospitalidad.“⁷²

Důležitá část knihy je, kdy zemře hlava rodiny Úrsula. Po její smrti by nebyl nikdo, kdo by se o dům a domácnost staral, až nakonec její roli přijala s láskou Amaranta Úrsula. Bez ní by dům upadl do prázdnoty, ale ona do něj vrátila život. Zde se projevuje upřímná radost z toho, že se Amaranta Úrsula může postarat o své upadající dědictví.

„Amaranta Úrsula, heredera de ciertos encantos de Remedios, la bella, ocupaba en hacer sus tareas escolares el tiempo que antes perdía en atormentar a Úrsula, y empezaba a manifestar un buen juicio y una consagración a los estudios que hicieron renacer en Aureliano Segundo la buena esperanza que le inspiraba Meme.“⁷³

Autor nám nadále popisuje vzhled Amaranty Úrsuly. Je údajně skoro stejně krásná jako byla Krásná Remedios, čímž se liší značně od Amaranty nebo Úrsuly, jejíž krása nikdy nebyla dechberoucí.

---

⁷² García Márquez, Gabriel (2007), Cien años de soledad ..., s. 393.

⁷³ García Márquez, Gabriel (2007), Cien años de soledad ..., s. 394/395.

„Nunca se vio en la casa a nadie con mejor humor a toda hora y en cualquier circunstancia, ni a nadie más dispuesto a cantar y bailar, y a tirar en la basura las cosas y las costumbres revenidas...Era tan espontánea, tan emancipada, con un espíritu tan moderno y libre, que Aureliano no supo qué hacer con el cuerpo cuando la vio llegar...Activa, menuda, indomable, como Úrsula, y casi tan bella y provocativa como Remedios, la bella, estaba dotada de un raro instinto para anticiparse a la moda.“⁷⁴

Nadále se projevuje charakter Amaranty Úrsuly. Čilá, zábavná a ochotná pracovat kdykoliv a na čemkoliv. Amaranta Úrsula nepřemýšlí a jedná spontánně, čímž se opět liší od svých jmenovkyň. Nadále je moderní, snaží se o nejnovější módu, protože dřív cestovala, a tak ví, co se nosí ve světě. S Úrsulou sdílí i stejně drobné postavy a nezkrotnost ve společnosti mužů.

„Lo que más me duele —reía— es tanto tiempo que perdimos.“⁷⁵

Amaranta Úrsula sdílí silné citové pouto se svým synovcem Aurelianem Babiloniou. Vždycky kolem sebe opatrně našlapovali a nenaplňili své city, ale nakonec své lásce úplně propadnou. Zatímco Amaranta svou lásku k nikomu nikdy nenaplnila a řídila se rozumem, Amaranta Úrsula se řídí svým srdcem.

„Sin embargo, sus noticias se fueron haciendo poco a poco tan inciertas, y tan esporádicas y melancólicas las cartas del sabio, que Aureliano se acostumbró a pensar en ellos como Amaranta Úrsula pensaba en su marido, y ambos quedaron flotando en un universo vacío, donde la única realidad cotidiana y eterna era el amor.“⁷⁶

Amaranta Úrsula a Aureliano jsou milenci i přes to, že je Amaranta Úrsula vdaná. Normálně by to způsobilo skandál, ale její manžel Gaston o jejich vztahu ví, protože mu to Amaranta Úrsula napsala a on se s tím smířil. Amaranta Úrsula je o svých

---

⁷⁴ García Márquez, Gabriel (2007), Cien años de soledad ..., s. 428/429.

⁷⁵ García Márquez, Gabriel (2007), Cien años de soledad ..., s. 457.

⁷⁶ García Márquez, Gabriel (2007), Cien años de soledad ..., s. 459/460.

pocitech upřímná narozdíl třeba od Amaranty, která nedávala nikdy své emoce najevo. Amaranta Úrsula se naopak skandálu nebojí, tenhle rys rebelství sdílí s Amarantou.

Osud Amaranty Úrsuly je však nešťastný. Zamilovanému páru se narodí syn Aureliano s prasečím ocáskem, ale Amaranta Úrsula umírá nejspíše na vykrvácení po porodu.

Ve finále má Amaranta Úrsula opravdu něco od svých předešlých jmenovkyň. Byli jsme svědky její čilosti a radosti starat se o dům jako Úrsula, ale i jejího rebelského ducha, který sdílí s Amarantou. V některých ohledech je ale také úplně jiná, a to zejména co se týče citů a projevení emocí. Zatímco Amaranta a Úrsula nad vším přemýšlely a řešily následky, Amaranta Úrsula byla přesný opak.

2.5. Jméno **REMEDIOS - *REMEDIOS MOSCOTE***

Remedios je malá dcera Apolinar Moscate, která do příběhu přichází ještě jako dítě. To však nebrání Aureliánovi Buendíovi, aby se do ní zamiloval. Sice není Remedios Moscate přímá příbuzná rodiny Buendía, ale právě po ní jsou pojmenovány další potomci rodiny.

Pro jméno Remedios by mělo platit, že jej nosí nevinné, zasněné a hravé děvče, jejíž krása přechází zrak.

„Don Apolinar Moscate no perdió la serenidad. Les presentó a dos de sus hijas que se encontraban allí por casualidad: Amparo, de dieciséis años, morena como su madre, y Remedios, de apenas nueve años, una preciosa niña con piel de lirio y ojos verdes. Eran graciosas y bien educadas.“⁷⁷

Remedios přichází do příběhu jako téměř devítiletá dívka a spolu se svou rodinou Moscate se představují Buendíům. Je popisována jako krásné děvčátko se zelenýma očima, která je zároveň i dobře vzdělaná. Tady je první náznak Remediosiny krásy a její nevinnosti mladého děvčete.

„Todo el mundo quedó en paz, menos Aureliano. La imagen de Remedios, la hija menor del corregidor, que por su edad hubiera podido ser hija suya, le quedó doliendo en alguna parte del cuerpo. Era una sensación física que casi le molestaba para caminar, como una piedrecita en el zapato.“⁷⁸

Od první chvíle, kdy Aureliano Buendía spatřil Remedios, zůstal jako opařený. Dělal je obrovský věkový rozdíl, ale Aureliano Buendíu to nijak netrápilo a dívku začal uhánět. Dalo by se říct, že i když měl i další známosti, s Remedios to myslel upřímně a vážně, přímo po ní toužil a nesl myšlenku, že by s ní nebyl.

„Apenas si hubo tiempo de enseñarla a lavarse, a vestirse sola, a comprender los asuntos elementales de un hogar. La pusieron a orinar en ladrillos calientes para

---

⁷⁷ García Márquez, Gabriel (2007), Cien años de soledad ..., s. 72.

⁷⁸ García Márquez, Gabriel (2007), Cien años de soledad ..., s. 73.

corregirle el hábito de mojar la cama. Costó trabajo convencerla de la inviolabilidad del secreto conyugal, porque Remedios estaba tan aturdida y al mismo tiempo tan maravillada con la revelación, que quería comentar con todo el mundo los pormenores de la noche de bodas. Fue un esfuerzo agotador; pero en la fecha prevista para la ceremonia la niña era tan diestra en las cosas del mundo como cualquiera de sus hermanas“⁷⁹

Aureliano Buendía čekal roky, aby se s Remedios mohl oženit, protože se čekalo, až bude moct mít děti a stane se fyzicky ženou. Remedios ho měla ráda, a tak svatbu přijala bez jakýkoliv otázek. Remedios však byla neznalá co se týče manželství a manželských povinností, a tak se musela naučit všechno během krátké doby, a to včetně starání se o domácnost. Byla sice ze sester nejmladší, ale vkročila do dospělého života jako první.

Remediosin život končí krátce po svatbě, kdy umírá po potratu. Aureliano Buendía se po její smrti změní v chladného a osamocенého člověka, který odmítá jakýkoliv vřelý cit.

Teorie jména Remedios u Remedios Moscote platí, protože se jednalo o krásnou dívku, která nikomu neubližovala a přinesla radosti do domu Buendía. Bohužel to byla dívka, která musela předčasně dospět, a to ji nejspíše stálo i život.

---

⁷⁹ García Márquez, Gabriel (2007), Cien años de soledad ..., s. 99.

2.5. Jméno **REMEDIOS** - *KRÁSNÁ REMEDIOS*

Krásná Remedios je dcerou Arcadia a Santy Sofie de la Piedad. Společně se podíváme na další Remedios v rodině a zanalyzujeme, zda teorie jména platí i u Krásné Remedios.

„Amaranta descubrió de pronto que aquella niña que había criado, que apenas despuntaba a la adolescencia, era ya la criatura más bella que se había visto en Macondo. Sintió renacer en su corazón el rencor que en otro tiempo experimentó contra Rebeca, y rogándole a Dios que no la arrastrara hasta el extremo de desearle la muerte, la desterró del costurero.“⁸⁰

Hned v první ukázce nám autor naznačuje, jak nádherná Krásná Remedios ve skutečnosti je. Na její krásu žárlila i Amaranta, které se opět připomněly činy, které měly co do činění s ní a Rebecou a tragédií, která je spojovala.

„El día de Año Nuevo, enloquecido por los desaires de Remedios, la bella, el joven comandante de la guardia amaneció muerto de amor junto a su ventana.“⁸¹

Krásná Remedios si ani neuvědomuje, kolik problémů způsobuje. Její krása je tak nadpozemská, že muži ztrácí přičetnost a z lásky k ní umírají. Smrtí je několik.

„Remedios, la bella, fue proclamada reina. Úrsula, que se estremecía ante la belleza inquietante de la bisnieta, no pudo impedir la elección. Hasta entonces había conseguido que no saliera a la calle, como no fuera para ir a misa con Amaranta, pero la obligaba a cubrirse la cara con una mantilla negra. Los hombres menos piadosos, los que se disfrazaban de curas para decir misas sacrílegas en la tienda de Catarino, asistían a la iglesia con el único propósito de ver aunque fuera un instante el rostro de Remedios, la bella, de cuya hermosura legendaria se hablaba con un fervor sobrecogido en todo el ámbito de la ciénaga.“⁸²

---

⁸⁰ García Márquez, Gabriel (2007), Cien años de soledad ..., s. 191.

⁸¹ García Márquez, Gabriel (2007), Cien años de soledad ..., s. 211

⁸² García Márquez, Gabriel (2007), Cien años de soledad ..., s. 226

Krásná Remedios za svou krásu získala i ocenění, stala se královnou karnevalu. Opět její krása přesahovala všechny meze, a tak jí byl zakrýván obličej, aby se na ní muži nedívali. Muže to však neodradilo, protože to, co se skrývá, láká přeci více a více. Krása nevinné Remedios byla známá po celém kraji.

„Remedios, la bella, fue la única que permaneció inmune a la peste del banano. Se estancó en una adolescencia magnífica, cada vez más impermeable a los formalismos, más indiferente a la malicia y la suspicacia, feliz en un mundo propio de realidades simples. No entendía por qué las mujeres se complicaban la vida con corpiños y pollerines, de modo que se cosió un balandrán de cañamazo que sencillamente se metía por la cabeza y resolvía sin más trámites el problema del vestir, sin quitarle la impresión de estar desnuda, que según ella entendía las cosas era la única forma decente de estar en casa.“⁸³

Autor nám popisuje Krásnou Remedios nejen jako nádherné děvče, ale i jako děvče zaostalé. Krásná Remedios nechápe, co se v běžném životě děje, nechápe zlobu, závist a chtíč mužů, v podstatě žije ve svém světě, kde nic nemusí řešit. Co jí také nedávalo smysl bylo, proč si ženy dělají starosti s oblékáním, když se ona sama cítila nejlépe nahá nebo si hodila přes sebe obyčejný hábit.

„Inconsciente del ámbito inquietante en que se movía, del insoportable estado de íntima calamidad que provocaba a su paso, Remedios, la bella, trataba a los hombres sin la menor malicia y acababa de trastornarlos con sus inocentes complacencias.“⁸⁴

Krásná Remedios trápila svou rodinu, protože všude, kudy prošla, strhla rozruch všech přítomných mužů. Vydávala ze sebe jakousi vábivou vůni, díky které muži ztráceli rozum a zbytky přičetnosti, byli jakoby v transu.

Nadále se Krásná Remedios v příběhu objevuje, jak větší prostěradla, a i se všemi prostěradly odlétá neznámo kam.

---

⁸³ García Márquez, Gabriel (2007), Cien años de soledad ..., s. 264

⁸⁴ García Márquez, Gabriel (2007), Cien años de soledad ..., s. 266

I tady pro naši Krásnou Remedios platí, že je to nevinné a laskavé děvče, stejně jako její předchůdkyně. Rozdíl mezi dvěma Remedios je takový, že zatímco Remedios Moscote byla v podstatě dítě a musela se rychle stát dospělou kvůli manželství, Krásná Remedios i v těle dospělé zůstala dítětem.

2.5. Jméno **REMEDIOS - RENATA REMEDIOS “MEME”**

Meme je dcerou Aureliana Segunda a Fernandy del Carpio.

„Pero al contrario de Amaranta, al contrario de todos, Meme no revelaba todavía el sino solitario de la familia, y parecía enteramente conforme con el mundo, aun cuando se encerraba en la sala a las dos de la tarde a practicar el clavicordio con una disciplina inflexible... El primer signo de esa herencia calamitosa se reveló en las terceras vacaciones, cuando Meme apareció en la casa con cuatro monjas y sesenta y ocho compañeras de clase, a quienes invitó a pasar una semana en familia, por propia iniciativa y sin ningún anuncio.“⁸⁵

Seznámení s Meme je obohaceno důležitým faktorem, protože Meme neprojevuje známky samoty, kterou trpí celá její rodina, a i generace před. Meme se začne projevovat jako extrovertní osobnost, kterou podědila po svém otci Aurelianovi Segundovi, který si liboval v hýření a oslavách. Můžeme říct, že se tímhle povahovým rysem zcela odlišuje od ostatních Remedios předtím.

„Su carácter frívolo y hasta un poco infantil no parecía adecuado para ninguna actividad seria, pero cuando se sentaba al clavicordio se transformaba en una muchacha diferente, cuya madurez imprevista le daba un aire de adulto. Así fue siempre. En verdad no tenía una vocación definida, pero había logrado las más altas calificaciones mediante una disciplina inflexible, para no contrariar a su madre.“⁸⁶

Meme se našla v tom, že začala hrát na hudební nástroj, aby utvrdila svou matku Fernandu, že je nadaná a stejně pořádná jako ona. Ve skutečnosti Meme byla úplně opak své matky, byla více rozpustilá a lehkomyšlná jako její otec.

„Meme despuntaba en una edad frutal. No era bella, como nunca lo fue Amaranta, pero en cambio era simpática, descomplicada, y tenía la virtud de caer bien desde el primer momento. Tenía un espíritu moderno que lastimaba la anticuada sobriedad y

---

⁸⁵ García Márquez, Gabriel (2007), Cien años de soledad ..., s. 297.

⁸⁶ García Márquez, Gabriel (2007), Cien años de soledad ..., s. 307/308.

*el mal disimulado corazón cicatero de Fernanda, y que en cambio Aureliano Segundo se complacía en patrocinar.*⁸⁷

Nadále autor zmiňuje Memín vzhled. Nikdy nebyla krásná a její silnou stránkou byla její vstřícnost a vlídná povaha, kterou měli všichni kolem ní rádi. Remedios Moscote a Krásná Remedios byly proslulé svou jedinečnou krásou, Meme se v tomhle ohledu značně lišila.

*„Como el chofer estaba enfermo, lo encargaron a él de conducir las, y Meme pudo al fin satisfacer su deseo de sentarse junto al volante para observar de cerca el sistema de manejo.*⁸⁸

Meme byla feministicky i rebelsky založená, protože jí začaly fascinovat vyspělejší vynálezy, především auta a nebála se jít s cizím člověkem řídit auta, aby pozorovala, jak funguje motor.

*“Se volvió loca por él. Perdió el sueño y el apetito, y se hundió tan profundamente en la soledad, que hasta su padre se le convirtió en un estorbo. Elaboró un intrincado enredo de compromisos falsos para desorientar a Fernanda, perdió de vista a sus amigas, saltó por encima de los convencionalismos para verse con Mauricio Babilonia a cualquier hora y en cualquier parte.*⁸⁹

Memina zkáza započala, když se poprvé zamilovala. Její osudový muž byl chlapec od aut Mauriciho Babilonia. Lekla se nečekaného citu, který k němu začala cítit a dobrovolně se uzavřela před světem i před sebou, tím se odsoudila do samoty. Nakonec svou zamilovanost přijala a začala lhát své matce Fernandě, přestala se bavit s přítelkyněmi a naprosto se oddala Mauriciovi.

Memín osud neskončil příliš dobře. Otěhotněla s Mauriciem a porodila nemanželské dítě, malého Aureliana Babiloni, který nikdy nepoznal své rodiče. Zničená Fernanda odvezla Meme z domu, protože se za ní styděla.

---

⁸⁷ García Márquez, Gabriel (2007), Cien años de soledad ..., s. 311.

⁸⁸ García Márquez, Gabriel (2007), Cien años de soledad ..., s. 324/325.

⁸⁹ García Márquez, Gabriel (2007), Cien años de soledad ..., s. 328/329.

Meme je velice komplikovaný charakter. Nejenže půlku svého života stráví v předstírání, že je někdo jiný, aby potěšila svou matku, a když se konečně projeví jaká je a čím chce být, tak ji to zničí. Remedios Moscote dělala, co jí řekli rodiče a manžel, Krásná Remedios měla svou hlavu a Meme byla někde přesně uprostřed. Meme totiž zpočátku dělala, co měla a pak, když se zamilovala, sebrala odvahu a přestala dělat, co se od ní čekalo. Jméno Remedios také značí tragický osud pro všechny jmenovkyně - Remedios Moscote zemře při potratu, Krásná Remedios je duševně narušená a odnese si ji vítr a Meme skončí osamocená bez své rodiny.

3. Závěrečné shrnutí

Cílem této práce bylo pozorovat jednotlivé postavy, jejíž jména se shodovala a okomentovat jejich povahové rysy či osudy, jakými se vydaly. U každého jednotlivého jména jsem vytvořila hypotézu, jakým směrem by měl směřovat život postavy podle jejího jména. Jde nám o to potvrdit teorii, zda se osudy stejného jména shodují či úplně odcizují, zda se opakují stejné, podobné nebo protichůdné povahy.

Na základě důkazů a citací z knihy jsem se snažila vykreslit jednotlivé postavy a okomentovat svou teorii jmen. Šlo mi také o to postavu pochopit, věnovat se jí a sepsat důležité faktory, zda ji ovlivňuje určité pojmenování či nikoliv. Žádná postava nebyla černobílá a pozorovat u ní hypotézu, kterou už naznačil sám autor Gabriel García Márquez v podobě *Úrsuly*, byla sice těžká, ale stála za to, protože jsem se s postavami seznámila o to více.

Hypotézy u jednotlivých jmen byly jednoduché. Jméno *JOSÉ* představuje fyzickou sílu, je to vůdčí a rebelská osobnost, která touží být středem pozornosti, bere si jakékoliv ženy, naopak jméno *AURELIANO* je přesný opak, používá spíše rozum než svaly, projeví zájem o válečné strategie, je uzavřený do sebe a nevyhledává pozornost vůbec, dokonce je obdařen schopnostmi, díky kterým dokáže vidět a odhadnout, co se stane. Jen některé postavy přesně splňovaly teorii, jiné se značně rozcházely a byly úplným opakem. Jména se poté různě skládala dohromady, tudíž některé postavy vykazovaly známky obou povahových rysů.

Další rodinní příslušníci jsou jménem *ÚRSULA*, hlava rodiny a manželka Josého Arcadia Buendíi. Úrsuly se vyznačují jako rázné a tvrdě pracující ženy, které vykonávají i mužské práce. Další ženou v domácnosti je *AMARANTA*, dcera Úrsuly. Obě jména už mají v příběhu pouze jediné zastoupení, které je ovšem také seskupení obou jmen, tudíž se jedná opět o propojení rysů. Poslední jméno je *REMEDIOS*, které se do rodiny "přivdá" a poté v rodině zůstává. Remedios je jméno pro nevinnou dívku, která má ráda svou volnost a svobodu. Všechny Remedios, které se objeví v příběhu, sdílejí skoro stejné povahové rysy.

4. Resumen

El tema principal de mi tesis de licenciatura fue la caracterización de los personajes de la novela *Cien años de soledad* de Gabriel García Márquez y seguir nuestra teoría de los nombres, que describía los rasgos de carácter y los destinos de los personajes principales que tenían los mismos nombres.

El trabajo no está dividido en varias partes, forma una gran unidad, porque se centra directamente en el análisis de nombres individuales. Podemos decir que toda mi tesis es una parte práctica y teórica a la vez, porque explico la teoría que tengo sobre el nombre y presentaré una prueba textual en breve.

Basado en las citas precisas del libro, pude comentar los personajes en detalle y probar o refutar sus características claramente. Nombres como *José*, *Aureliano*, *Úrsula*, *Amaranta* y *Remedios* se repiten en la novela, y a cada personaje lo cuidé con esmero y constancia textual. La tarea principal era probar o, por el contrario, negar la hipótesis que se desarrollaba para cada nombre por separado si seguía el mismo, similar u opuesto destino y características que llevaban los nombres.

Las teorías coincidieron y, a veces, se eliminaron, pero también descubrimos que estaban exactamente en el medio.

5. Bibliografie

- ☞ *García Márquez, Gabriel,. Cien Años De Soledad. [Madrid] : [México, D.F.] : Alfaguara : Real Academia Española ; Asociación de Academias de la Lengua Española, 2007*

- ☞ *GARCÍA MÁRQUEZ, Gabriel. Sto roků samoty. Sedmé vydání. Praha: Euromedia Group, 2006.*